

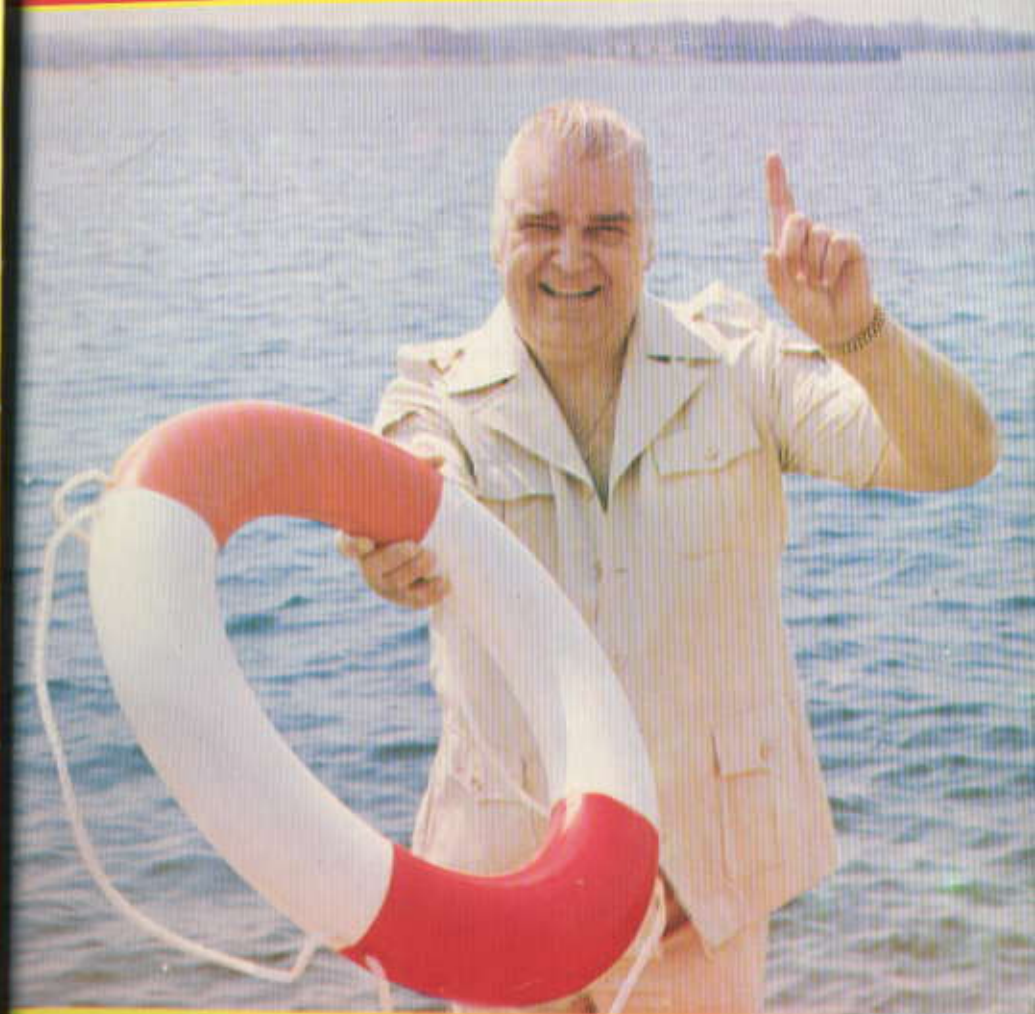
Sigvard Wallenberg:

FRELSE - HVAD ER DET FOR NOGET?

Sigvard Wallenberg – engang kaldt »Sveriges Dirch Passer«. Med vittigheder, sang og komik var han kendt langt ud over Sveriges grænser. S. Wallenberg siger: »Efter at have serveret mit publikum et surrogat i over 25 år, serverer jeg nu DET LEVENDE VAND til alle som tørster, og ved Guds kærlighed kan jeg nu tilbyde alle som sulter LIVETS BRØD.«

RHEMA-forlaget
Postbox 93 - 8600 Silkeborg
ISBN 87 87064 17 0

Sigvard Wallenberg

FRELSE

-hvad er det for noget?

Frelse

hvad er det for noget

af

Sigvard Wallenberg

Sigvard døde d. 29. August 2003
77 år gammel
Han startede i 1983 "Skandinavisk
Børnmission (Childrens Mission) med
hjælpearbejde på Phillippinerne og i 1994
også i Ukraine.
~~www.~~ childrensmmission.dk
~~www.~~ barnmissionen.se
~~www.~~ barhemisjonen.no

RHEMA-Forlaget
Postbox 93 - 8600 Silkeborg
ISBN 87 87064 17 0

Indholdsfortegnelse

Forord	side 3
Frelse, hvad er det for noget	side 5
Mit første møde med Gud	side 17
Lever Gud – eller hvad er dette?	side 33
Chokerede forældre	side 39
At bede ret – at tro på Gud!	side 43
Hvorfor jeg har skrevet dette hæfte	side 52

Orig. svensk titel:

Frälsning, va' e' de' för nå't?

Copyright: Sigvard Wallenberg

Dansk Copyright: RHEMA-Forlaget

Oversat til dansk af Karen Rasmussen/Ernst S. Frandsen

Udgiver: RHEMA-Forlaget, Box 93, 8600 Silkeborg

1. danske udgave 1980: 5000 ex.

2. danske udgave 1983: 5000 ex.

Sats og tryk: Muhligs Offset, 8600 Silkeborg

ISBN 87 87064 17 0

Forord

Hvem er Sigvard Wallenberg?

Ja, hvem Sigvard Wallenberg er i dag, står klart. Han er ifølge Guds ord en ny skabning. En synder frelst af nåde. Hvem og hvad Sigvard Wallenberg var før sin omvendelse sommeren 1977 er interessant at bemærke.

Som underholder og folkeparks-kunstner rejste han land og rige rundt og morede sit publikum. Med komik, vittigheder og sang gjorde han sig berømt langt ud over landets grænser. Højdepunktet i forlystelsesbranchen nåedes vel i forbindelse med Sigvard Wallenbergs bemærkelsesværdige »enmandsshow« på Berns i Stockholm.

Efter i over 25 år at have serveret sit surrogat for publikum har forlystelsens skrå brædder og scenen nu, Gud ske lov, kunnet byttes ud med prædikestole og kristne sangtribuner. Nu, siger Sigvard, serverer jeg *levende vand* for alle tørstende. Og kan i Jesu kærlighed tilbyde alle de sultende *livets brød*!

»Jeg giver mig ikke ud for at være forfatter. Dette er mit allerførste forsøg på i skrift åbent og ærligt og uden kunstigheder at formidle vidnesbyrdet om, hvad Gud i sin uendelige kærlighed havde held med at afstedkomme for hele vor familie.«

Læs dette vidnesbyrd med et åbent og ukritisk hjerte. Du vil blive overbevist om, at Gud elsker os alle, hver og én. Vidnesbyrdet fastslår med al tydelighed, at *Jesus lever*. Guds kærlighed er virksom og mere aktuel end nogensinde netop i vor tid. Netop nu. Netop for Dig!

Frelse - hvad er det for noget

Jeg hedder Sigvard Wallenberg og er frelst!

Jaså, siger du. Men frelst, hvad er det for noget? Ordet har du hørt tusindvis af gange. I forbindelse med hellige og de, som kalder sig religiøse. Jaså, nu forstår jeg. Han er blevet religiøs!

Nej, det er netop, hvad jeg ikke er blevet. Og det er jeg virkelig glad for. Jeg er blevet frelst!

Frelst hedder på engelsk *saved*. Det betyder helt enkelt reddet! Jeg er altså blevet reddet. Reddet bliver den, som er i nød. Det er nu ikke altid, den nødstedte selv ser sin nødsituation. Men pludselig går det op for ham. Tag et eksempel med nogle børn, som begiver sig ud på usikker is. Faderen, som står på stranden, ser dødsfaren, griber ind og redder sine børn, inden katastrofen er et faktum.

Behøver jeg skamme mig, eller kan jeg føle mig taknemmelig og lykkelig over at være frelst - reddet?

Svaret må givetvis blive, at jeg er usigelig taknemmelig og glad for, at min Far brød sig om mig og frelste mig. Så glad, at jeg ikke kan tie med fakta. Jeg må berette for dig og alle andre, hvad der skete.

For at få så meget som muligt med og for at du kan lære mig og min familie at kende, vil jeg fortælle lidt om min barndom.

Året var 1928, nærmere bestemt den sekstende novembør, da jeg så at sige så dagens lys. Når denne bog skrives, er jeg altså fyldt et halvt hundrede år.

Nedkomsten skete i en lille uanselig lejlighed på Bangatan i Malmø. Min mor, som under nød- og emigrantårene tog til Amerika med sine brødre, foretrak senere selv at vende tilbage til hjemlandet for at give sit ventede barn en tryk fødsel. At føde børn i USA på den tid var noget risikabelt for dem, som ikke havde råd til eksperthjælp og fødselslæger. Af den årsag ville morfar, som havde en chokoladefabrik i Malmø have sin eneste datter hjem. Så blev jeg da født i kærlighed - i et kristent hjem.

Min mor havde mødt Jesus under sit ophold i Amerika. Der tjente hun som kammerjomfru hos en millionærfamilie, og min far var tjener i samme familie. De to havde som udvandrede svenskere mødt hinanden i en ingeniørklub i Chicago. Så blev ægteskabet et faktum, og jeg selv et resultat af dette.

Så snart jeg var født, gik vejen tilbage til Chicago, hvor jeg tilbragte mine første fem leveår.

Da min mor blev frelst, begav hun sig om aftnerne ud i Chicagos slumkvarter som »slumsøster«. Hun var med i det store redningsarbejde blandt alle de sociale tabere, som havde gaden som deres eneste hjem.

Lidt efter lidt gik ægteskabet dog i stykker, og mor besluttede sig til at vende tilbage til de tryggere forhold i Sverige. Det beroede sikkert på, at hun ville give mig en bedre opvækst.

Mors brændende længsel efter at gøre noget for sin Frelser blev ikke skyllet bort af Atlanterhavets bølger.

Hun havde vel næppe sat sin fod på den fædrene jord, førend hun begav sig ud som evangelist inden for Missionsforbundet. Der er bestemt mange, som med glæde og taknemmelighed mindes de møder, som Inez Wallenberg holdt fra tid til anden rundt om i vort land. Hendes tale- og sangkunst var almindelig kendt. Ofte trak min mor fulde huse, hvor hun drog frem med sit vækkelsesevangelium. Endnu i dag synger man gerne en af hendes velkendte sange: »Tænk, når slægt og venner alle mødes der.«

Ude i marken tjente på samme tid en anden ung evangelist, født i Habo. Han var søn af pastor Per Andersson.

Og så blev der en »kamp« om sjælene. Ret snart forstod man dog, at samarbejde i stedet for konkurrence var den rette melodi. Hvad Gud egentlig havde for planer med dette, kunne vel disse Herrens tjenere dengang ikke vide eller begribe. Vor himmelske Faders kærlighed blev rigeligt udgydt på mange måder.

Drengen Sigvard fik en ny far! En gudfrygtig far, som var fyldt med Jesu kærlighed. Så blev min barndom tryk med opvækst i et kristent og kærlighedsfuldt hjem.

»YO-YO« SIGVARD

Pinsevækkelsen drog frem over vort land og indfangede efterhånden selv mor og far.

På den tid virkede en Guds kraftkarl inden for pinserørelsen i Mal-mø. Han hed pastor Aron Andersson. Så vidt jeg forstod, lille som jeg

var, skete der en form for udbrud fra Elimforsamlingen der. Filadelfia-forsamlingen dannedes med Aron Andersson som første leder.

Det blev således naturligt, at jeg fulgte med mor og far til deres åndelig hjem. Jeg tog således mine første kristne skridt i Filadelfias søndagsskole for efterhånden gennem dåben at blive en af forsamlingens unge.

Der råder ingen tvivl om, at jeg i disse år var forsamlingens problem-barn nummer eet. Livlig som jeg var og fuld af oftest vilde ideer. Hvis pastor Aron nogensinde fik grå hår, så svarede jeg nok personligt for en hel del af dem, skulle jeg tro.

Jeg var, hvad jeg plejer at kalde en yo-yo. En fyr, som for op og ned. Ud og ind. Det ene minut velsignet til overflod, rede til at give alt for Jesus. Men næste minut tillod jeg mig ting, som var absolut tabu på den tid.

Der var mange hårmanker, som rystedes, når mit navn blev nævnt. Og mange af de ældstes pander rynkedes som harmonikaer over den uforbederlige unge mand ved navn Sigvard Wallenberg. Hvad skulle der blive af dette »barn?«

Jeg mindes en gang, da jeg på rystende ben stod i kirken over for den alvorlige og strenge pastor Aron - da sagde jeg: »Min vilje må frelses.«

Jeg har aldrig rigtigt forstået, hvorfor Aron netop da trak på smilebåndet (hans smil var sjældne). For mig var det blodigt alvor. Det var viljen til virkelig at ville leve som kristen, som brast.

Jeg mente det virkelig alvorligt med mit ønske om at leve med Jesus, men alligevel var jeg med på det, som for øjeblikket lokkede mest, selv om disse fristelser gik helt udenfor rammerne af en datidig kristens liv.

Hvis jeg skulle vove at præsentere et endog lille forsvar for min elendighed, så skulle det være det, at det på den tid var meget sværere at være kristen end i dag. Foruden Bibelens rettesnore havde man skabt en masse egne bud, som kvalte mange af dem, som trods alt ville nå målet. Der var mere forbud end frihed i frelsen.

Ja, så gik det, som det ofte går, når der er mange, der føler sig kaldet til at agere åndeligt politi. Jeg blev snart regnet med til skaren, som ikke orkede at holde sig på den smalle vej.

Min definitive stillingtagen skete, da forsamlingen fik besøg af en prædikant, som havde billedet klar. Jeg glemmer det aldrig. Jeg sad oppe på balkonens første bænk med nogle kammerater. Så kom dommen. Den dom, som endelig fik mig til at stige af vejen.

Han prædikede, at man kunne være til hinder for Guds værk ved at leve sådan, som jeg gjorde. Med andre ord at nedkalde skam over an-

dre kristne gennem sit levned. Med et gik det op for mig, at jeg kunne være en bremseklods for Guds værk i vor kirke. Da tog jeg det skæbnesvangre skridt ud i verden og bort fra Gud. Jeg overbeviste mig selv om, at jeg på den måde trods alt gjorde Gud en tjeneste. Om jeg dengang handledé ret, er jeg i dag ikke klar over. Men gjort er gjort!

AMATØREN BLEV PROFESSIONEL

Så gik ungdomsårene. Med skolegangen var det så som så. Nogen topkarakter blev det sjældent til, undtagen i sang og matematik.

Det var vel også disse gaver, som skulle forme mit liv. Jeg var fyren, som altid ville gå den nærmeste vej. Istedet for at udvikle mine musikalske talenter rigtigt, lærte jeg mig at spille piano på egen hånd. Så at sige efter gehør. Måske indgik selv dette i Guds plan. Jeg ved det ikke.

Jeg tør ikke tænke på, hvad jeg kunne have været i dag, hvis jeg havde studeret sang og musik for alvor. Uden at turde gribe til skåninernes folkesygdøms: pral har jeg mistanke om, at jeg måske ville have været en meget mere »verdensberømt« kunstner og entertainer. Min evne til at efterligne og imitere forskellige verdensstjerner blev det, som førte mig ind på kunstnerbanen.

Mit første offer var Max Hansen. Siden fulgte Louis Armstrong og de andre »store drenge« på samleband.

Mærkeligt nok blev det også Max Hansen, som jeg engang kom til at afløse med mit enmandsshow på Berns, da jeg nåede toppen af min karriere som kunstner og underholder.

Hvordan blev jeg egentlig kunstner? Ja, det er i og for sig en mærkelig historie.

Jeg sad i toget mellem Malmø og Stockholm. Lige over for mig sad hele Sveriges Lennart Hyland! Jeg vidste, at han netop havde startet sit program »Karusellen«, som blev en dundrende succes.

Pludselig slog tanken mig. Her har du chancen!

Jeg indledte en samtale med Lennart Hyland. Frygtløs, som jeg altid havde været, begyndte jeg at konversere og gøre mig morsom på forskellige dialekter, alt imens toget rullede frem.

Det fik den tilsigtede virkning. Hyland blev interesseret.

»Kan du også spille og synge?« spurgte han. »Javist«, svarede jeg. Så dukkede Lennarts notesbog frem, og navnet Sigvard Wallenberg var for første gang indskrevet i kunstnerverdenen.

Nogen tid derefter ringede telefonen i Malmø-hjemmet. Jeg blev indbudt til at medvirke i »Karusellen«. Denne hændelse kom til at forvandle hele mit liv. Jeg fik en »Snoddaskarriere«.

I mellemtiden havde jeg nået at blive »salgsarbejder« (handelsreisende). Jeg havde let ved at sælge, og dette fag var helt på linie med mine talenter. Men nu skulle fremhævelsen af varerne byttes ud med at sælge sig selv fra scene og tribune.

Det gik deruda! Langt bedre, end jeg havde turdet håbe. Snart var jeg »verdensberømt« i hele Syd- og Mellemsverige. Jeg satte ganske bestemt fart selv på nordlænderne i nogle tilfælde. Selvom jeg oftest var fuldt optaget for hele sommeren med at rejse i folkeparkerne på de sydlige breddegrader, forblev Norrland dog et wallenbergsk u-land. Det er vel ikke helt utænkeligt, at jeg i fremtiden kommer til at skrive en mere detaljeret bog om mit liv, hvis dette mit lille forsøg bliver læseværdigt. Derfor udelader jeg nu de »lærerige« oplevelser i årene i den ondes tjeneste.

BLOD, SVED OG TÅRER

Ind i mit liv trådte Mai-Gun. Kvinden, som skulle blive min ledsager-ske, min hustru.

Denne statelige kvinde kunne ikke vide, hvad hun gik ind til, da hun i Den svenske Kirke i København lovede Gud at elske mig i nød og lyst. Hvis hun dengang havde vidst, hvad fremtiden bragte, spekulerer jeg på, om hun overhovedet havde accepteret denne respektløse og selvglade mand som sin livspartner. Næppe.

Idag kan vi dog medregne fire dygtige drenge som vor livsfrugt, i alderen fjorten til fireogtyve år. Ingen lig de andre i nogen henseende.

Det skulle snart vise sig, at Mai-Gun og jeg var to helt forskellige naturer. Hvem kunne forresten ligne denne dynamiske, impulsive chancerytter, som jeg var? Altid på spring. Altid med en ny idé i hovedet. Hjemmet var ene og alene et sted til omklædning og udfordring.

Det varede ikke længe, inden det begyndte at knage betænkeligt i fugerne. Det er vel aldrig den enes fejl, at to skændes. Men i sandhedens navn har min kone virkelig ikke haft det nemt med mig. Mit nye fag som kunstner gjorde livet til et formelig helvede for hende, med alt hvad det trak med sig af udeliv og bestandige syndefald. Mit omdømme og min samvittighed blev mere og mere afstumpet. Moralsk var jeg virkelig på vej ned.

Mai-Guns og min barndom var ikke helt ens. Men naturligvis havde Mai-Gun med storebror Sven ved hånden gået i søndagsskole. Hendes mormor var troende, og ikke sjældent måtte den lille tøs følge med hende til møder. Hvad der på den tid lå i dybet af hendes eget hjerte, ved jeg ikke. Jeg har heller aldrig spurgt hende om det.

Et er sikkert, at da vi mødtes og siden giftede os, var vi begge ivrige efter at tage for os af alt det, som denne verden havde at tilbyde. Jeg tror ikke, at hverken hun eller jeg tænkte på noget evighedsproblem under alle vore drøje år sammen.

Mit eget forfald og andre problemer bragte vort ægteskab til grunde. Skænderier udviklede sig til direkte stridigheder. Kærligheden blev til had. Omtanke til mistro. Ja, alt gik så skævt, som det kan gå i et ægteskab. En dag stod jeg over for det, som jeg aldrig havde drømt om skulle ramme mig. Min kone ville for fuldt alvor skilles! Trods skærmydslerne havde jeg aldrig tænkt på, hvad det egentlig skulle føre til. Trods det, at udgangen egentlig burde have været klar for mig, blev jeg fuldstændig chokeret.

Har du, kære læser, ikke oplevet dette djævelske, som en skilsmisse faktisk indebærer. Så kan jeg ærligt sig dig, at jeg ikke ønsker denne oplevelse for min værste fjende. Det blev skilsmisse for alvor. Mine tårer og bønner og løfter om bedring hjalp lidet. Hun var bitter og stenhård!

Tiden, da vi levede adskilt, vil jeg i sandhed ikke have tilbage. Men så kom det guddommelige ind i billedet. Ja, jeg kan i dag ikke se det på anden måde.

Gud må i sin almagts visdom vide, hvad der ligger i fremtiden. I vort tilfælde gik det klart efter Guds Ord. Skønt vi selv dengang ikke havde en tanke på Gud eller åndelige ting.

»Hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille!« (Matt. 19:6)

Vi mennesker er i visse sager ynkelige figurer. Vi vender Far ryggen og kan så godt selv, indtil det begynder at storme det allermindste. Da er vi der i al hemmelighed med vore foldede hænder og beder om hjælp og nåde.

I mit tilfælde var der just ikke tale om en liden sommerbrise. Det var fuld orkan. Min udefra set så flotte og sikre skude var i virkeligheden en lille lækende båd, som knap havde rælingen ovenfor vandoverfladen længere.

Jeg lå bogstaveligt talt på dørken midt i det kolde vand og bad om nåde og Guds hjælp. Søndagsskolens Jesus viste sig trods alt at være tilbage i mit bevidsthed. Og så skete det første under.

Herren førte os sammen igen efter en af mit livs hårdeste lektioner.

Påny svor vi hverandre troskab og kærlighed.

Årene gik, og snart var den gamle lektie glemt. Langsomt men sikkert købte jeg mig ned igen over for både mig selv og andre. Ikke mindst over for min egen familie.

Hvad hjalp det, at vi omgikkes Europas mest velkendte folk fra show-business. At vi soledes os i glansen fra Roger Moore, Günther Sachs og mange andre berømteder, viste ikke medaljens bagside.

Vore drenge voksede op med de bekymringer.

Vi kan ikke prale af, at vi har givet vore sønner en tryk og hyggelig barndom og opvækst. »Tiden læger alle sår, men arrene bliver tilbage!«

Når jeg kom hjem fra mine anstrengende turneer, faldt jeg som oftest sammen foran fjernsynet. Hjælp med lektielæsning og interesseret deltagen i deres skolearbejde eller lignende var der aldrig tale om. Jeg havde nok problemer med mig selv. Jeg orkede helt enkelt ikke at være den far, som man med mindste smule respekt kunne forlange af mig. Mit udeliv og mine bestandige syndefald gjorde, at forholdet mellem mig og Mai-Gun blev lige så dårligt, som de havde været inden skilsmissen. I dag kan jeg helt enkelt ikke forstå, hvordan hun egentlig holdt alt dette ud. Ganske givet har det sat sine spor helt ned på bunden.

Det, vi kæmpede for at få tag i, blev lidt efter lidt givet os. Frit og kvit: *Kærligheden!*

Jeg ved i dag ikke, hvor mange »bryllupsrejser« vi dengang ofrede på os selv. Eller hvor mange gange vi i tårer over køkkenbordet bestemte os for at begynde forfra. Vi forsøgte at tilgive hinanden for det, som havde været. Tilgive, skønt vi ikke kunne slå en streg over al den gennemtrængende bitterhed, som havde slået rod i vore hjerters dyb. Den kærlighed, vi selv forsøgte at fremkalde for at komme tilbunds i vort forhold, var menneskelig og derfor både sart og skrøbelig.

Den holdt ikke i længden.

ET MIRAKEL - ET UNDER

Nu bevæger vi os hurtigt frem til dagene før midsummeren 1977.

Jeg var, som ofte før, på vej hjem efter ugens turne. Træt efter den lange bilkørsel svingede jeg ind på Tältaregatan ude i Sibbarp, forstaden til Malmø, hvor vi bor.

Samtidig med at jeg drejede nøglen om, bøjede jeg mig som sædvanligt ned for gennem sideruden at kigge ind gennem køkkenvinduet.

Når jeg gjorde det, kunne jeg se, om Mai-Gun var der og hurtigt finde ud af, hvordan hendes sindsstemning var. Jeg kunne se, om hun så glad ud og vinkede, eller om hun havde nedtrukne mundvige. I det første tilfælde var det bare om at liste ind, som om ingenting var sket. I

det andet tilfælde havde hun sikkert fået nys om en del af alt det, som var sket i ugen. Chancerne var sådan ca. fifty-fifty hver gang, hvad der kom an på hendes ansigtsudtryk. Jeg havde altid mildest talt dårlig samvittighed, og hun nok af tjenstvillige »venner«, som sladrede.

Nå, hvordan var situationen så i dag?

Jo, der var håb!

Mai-Guns ansigt var alvorligt. Straks for ugens bravader og eskapader gennem mit hoved. Hvad kunne hun vide, og hvem kunne have sladret?

Jeg havde intet valg, det var bare at liste ind. Som mange gange før gik jeg ind forberedt på skænderi, med hovedet højt og med løgnene i beredskab. Efterhånden blev det sengetid, og så slog Mai-Gun tonen an!

»Sigvard, jeg må tale med dig. Jeg har noget alvorligt at tale med dig om.«

Ja, nu var spillet tabt. Nu begyndte det igen. Jeg, som var så træt og færdig og havde længtes hjem for at hvile mig.

»Dreng, I kan gå ud et øjeblik. Jeg må tale med far alene.«

Ja, visen ville sikkert blive den samme.

Mai-Gun virkede urolig, usædvanlig urolig, syntes jeg. Der var trods alt noget, som ikke stemte med de tidligere »husforhør«.

Hvad var mon nu ved at ske?

Hun så mig længe ind i øjnene, og disse sekunder var for mig som en hel evighed. Nok havde jeg været urolig før, men hendes blik gjorde mig ikke en smule roligere. Hvad var det egentlig, som var ved at ske?

Så begyndte hun endelig at tale.

»Du Sigvard, ...«

Kunstpauzen gjorde mig endnu mere urolig.

»Du Sigvard, du ved, at jeg de sidste år flere gange har sagt, at jeg bare ville dø ... og jeg har virkeligt ment det alvorligt. Jeg har hverken haft lyst eller vilje til at leve på denne måde længere.«

»Ja, hvad så? Hvad mener du med det?« spurgte jeg.

»Jo, du forstår ... der er sket noget...«

Hendes blik blev uroligt, næsten bange. Derefter fortsatte hun stammende.

»Jo, forstår du, Sigvard...«

Blikket blev pludselig fast og hun så mig ind i øjnene. Det var, som om hele hendes sjæl søgte styrke og mod til at kunne udforme, hvad sagen egentlig drejede sig om.

»Sigvard...Jeg er blevet frelst!«

Jeg blev som forstenet. Havde jeg hørt rigtigt? Nej, det var ikke muligt.

»Hvad sagde du?« fremstammede jeg.

»Sigvard, jeg er blevet frelst!«

»Laver du sjov med mig, eller...«

Jeg troede ikke mine egne ører.

Forstenet og paralyseret gik det op for mig, hvad der var sket.

Hun fortalte med en vis frygt om hele hændelsesforløbet. Hele tiden forsøgte hendes blik at tolke min reaktion.

Eet er sikkert. Ikke engang en atombombe kunne have slået mig mere effektivt ud.

»Sigvard, du ved Gun-Marie (det er hendes bedste veninde). Hun ringede til mig i søndags og spurgte, om jeg ville med hende og hendes forældre i Linnékirken i Linhamn. En prædikant, som hedder Bertil Paulsson, skulle prædike der. Jeg ved ikke rigtigt hvorfor, men jeg følte mig så langt nede og ensom, at jeg besluttede mig for at tage med dem. Hellere det end at sidde her alene og surmule. Så jeg fulgte med.

Vi sad på en af de sidste bænke. Jeg sad mellem Gun-Marie og hendes far.

Pludselig sagde prædikanten: »Tilgiv, at jeg som gammel vækkelsesprædikant bryder med gudstjenesteordningen, men Gud formaner mig at spørge, om der er nogen her, som vil frelses.«

Derefter opfordrede han alle til at lukke deres øjne for at give dem, som ville række deres hænder op, en chance.

Sigvard, du ved jo, hvor genert jeg er. Jeg ville jo aldrig i livet vove at række hånden op, hvor gerne jeg end ville, men der skete noget mærkeligt. Det var, som en kraft tog fat i min arm og løftede den op. Pludselig sad jeg der med en oprakt hånd og oplevede frelsen. Du tror mig måske ikke, men Sigvard, det er sandt!«

Hvad skulle jeg sige? Hvad siger man, når man rammes af et bombenedslag. Tankerne for bare rundt som en karussel i hjernen, og jeg blev tør i munden. Havde der været kunstpauzer før, så var den ikke mindre nu, og den gjorde, at man tydeligt hørte, hvordan mit hjerte bankede.

Hvad var det her for noget?

Jeg glemmer aldrig mit dumme men ærlige spørgsmål, som var det første, jeg kunne udtale.

»Jamen, hvad gør vi nu?«

»Jeg ved det ikke, Sigvard, men jeg er frelst.«

Jeg kløede mig i hovedet som en ægte komiker. Sikkert er det, at jeg endnu aldrig som professionel i branchen havde set mere tosset ud.

Her lå jeg slået ud - og min kone var frelst.

Ja, hvad skulle jeg gøre?

For én, som ikke har befundet sig i denne situation, kan det måske netop virke komisk. Men for mig tårnede alle problemerne sig nu op til en eneste massiv mur... Hvis hun nu virkelig var frelst! Og det skulle snart vise sig, at hun var!

Ja, tænk jer blot, hvilke problemer vi havde, og hvilke der ville komme. Vi, med hele vort liv indtil mindste detalje rodfæstet med alle vennerne, som havde helt andre interesser end de, som nu skulle følge en kristens vej og vandring. Pludselig var vi delt op i to lejre. En frelst og en, som fortsat var »normal«.

Det, som fik mig til at indse, at Mai-Gun virkelig var blevet frelst, var bl.a. følgende, da det første problem dukkede op. Vi skulle som sædvanlig til en stor midsommerfest hos nogle venner nede i Falsterbo. En middag, som i længere tid havde været bestemt for ca. tredive personer. Jeg spurgte derfor: »Du, Gun-Mai, hvad skal vi gøre med midsommerfesten?«

»Ja, jeg vil ikke med. Jeg er frelst!«

»Jamen, hvad skal vi så gøre, vore venner skal vel ikke undgælde for, at du er gået hen og blevet frelst? Du ved jo, at det er hyggelige og ordentlige mennesker.«

»Ja Sigvard, men det hjælper ikke. Jeg er frelst, og jeg vil ikke med. Men kør du, hvis du vil. Jeg bliver ikke ked af det, hvis du tager af sted alene.«

Og så startede en palaver, hvor jeg snart strøg min kone med hårene til det yderste og snart næsten hadede hende. Jeg forlangte, at hun skulle tage hensyn både til mig og vore venner. Jeg mindes bl.a., at jeg sagde: »Jeg lover dig, at jeg ikke skal tage en eneste drink, og vi behøver jo heller ikke danse. Du kan jo til og med få lejlighed til at tale med nogen om frelse der«, fristede og lokkede jeg.

Men ingenting hjalp. Hun var frelst!

Gud havde allerede nået at sætte en barriere omkring sit barn, gennem hvilken intet angreb kunne nå frem.

St. Hans aften blev derfor i stedet fejret i familiens skød med et stykke sild nede ved den lille idylliske havn i Skanør.

Jeg fik da mit livs første bevis på, at der fandtes andre måder at more sig på end dem, som jeg hidtil havde været vant til, og det var bestemt ikke ringere.

At min kone var blevet frelst, erfarede jeg hver eneste dag. Der var tale om en forvandling.

Det eneste jeg tidligere vidste, var, hvordan jeg skulle skændes med hende. Det havde jeg over tyve års praktisk erfaring i. Der fandtes nok

ikke et eneste skældsord eller ukvemsord, som jeg i kampens hede ikke plejede at anvende i de ofte tilbagevendende spektakler. Nu var jeg pludselig afvæbnet. Hvorfor?

Spørgsmålet er rettet direkte til dig, læser. Har du selv nogensinde kæmpet mod kærligheden? I så fald, havde du så succes?

Nej, naturligvis ikke!

Der stod jeg gang på gang med mit personlige nederlag. Konfronteret med en kærlighed, som overgik al menneskelig forstand. Så håndgribelig og så irriterende, at jeg til sidst hverken vidste ud eller ind. Jeg blev mødt med fast kærlighed.

Hvad jeg end forsøgte at provokere frem, blev jeg mødt med kærlighed. Pludselig var der noget, som begyndte at røre på sig i mit indre. Jeg begyndte stadig oftere at stille mig selv spørgsmål. Eller var det måske allerede da en anden, som begyndte at tale til mig derinde på bunden af mit hjerte? Hvem ved?

En ting var klar. Mai-Gun kunne ikke have afstedkommet den forvandling selv. Hvis det nu ikke var hende selv, som forvandlede sig så totalt - hvem var det så?

Det stod i alt fald klart for mig, at det gjaldt om at begive sig på vej hurtigt, inden man selv blev »fanget i fælden«. Da mindedes jeg pludselig en invitation, jeg havde fået af min ven Olle; at komme ud og sejle med ham på hans store lystfartøj oppe i Smøgen.

Den chance tager jeg«, tænkte jeg. Derpå blev hele »skuespilleren« Wallenbergs faglige kunnen sat i funktion.

»Mai-Gun, jeg er så træt og færdig, at jeg tror, jeg burde køre væk en uge og slappe af. Måske skulle jeg sige jatak til en indbydelse, jeg har fået af Olle, til at sejle med ham og hans besætning en uge oppe ved vestkysten?«

»Ja, elskede, du ser virkelig træt og udmattet ud. Det vil gøre dig godt at komme ud og få lidt frisk luft på søen!«

Hva'?

»Mener du det alvorligt?« Hun måtte ikke have hørt, hvad jeg sagde, jeg skulle jo ud og sejle på vestkysten med en kammerat. Hendes skinsyge var jo ikke noget, hun gennem årene havde kunnet skjule. Hvilket hun jo i sandhedens navn havde haft god grund til. Nu stod jeg pludselig her med hendes »velsignelse«, rede til at tage af sted til det farlige sommer-Smögen.

»Jamen, Mai-Gun, mener du det alvorligt? Må jeg virkelig tage af sted?«

»Javist! Køør du, Sigvard. Herren vil tage vare på dig!«

»Jaså, du, det er noget du tror«, tænkte jeg.

Mærkeligt nok viste det sig senere, at hendes ønske gik i opfyldelse. Hvad jeg dengang ikke vidste, var, at min nyfrelste hustru allerede havde en sådan gudskontakt, at når hun bad sin Far om, at Han skulle følge med ægtemanden på hans færd, så gjorde Han det i alle henseender!

Jeg var altså på vej med tog op til Grebbestad for der at mødes med min kammerat, som skulle tage mig med til skibet i Smögen.

Jeg kørte selvfølgelig på én billet, men vi var vist to, som kørte på den. Jeg selv - og den, som Mai-Gun havde bedt om at gå med mig!

Hendes bøn til Gud om, at Han skulle være med mig i disse dage, skulle vise sig at blive besvaret udover al forventning. Den skulle vise sig at blive årsagen til en totalforvandling af hele mit liv!

Mit første møde med Gud

Solen glitrede, og vandet fossede rundt om stævnen. Vi sejlede for fuld kraft. Nu var både hjem, kone og frelsesnæk efterladt langt agterude. Jeg var tilbage i min normale gænge.

Det var sommer, og jeg var fri. Nu var jeg i farvandet omkring det med piger velforsynede Smögen.

Jeg har undret mig over, hvorfor jeg netop denne gang ikke kom til at synde på min gamle sædvanlige måde. Måske havde Mai-Gun gjort et PS i sin bøn: »Led ham ikke i fristelse.« Jeg ved det ikke, men det kom bare ikke dertil - som man siger.

Dagene for af sted som sekunder. Lørdagen kom, og da skulle der fyldes på, og planlægningen til aftenens og nattens øvelser krævede tid. Altså stævnede vi i god tid ind mod Smögens broer.

Vi fik ikke plads ved hovedbroerne, men måtte i stedet lægge til ved en tværkaj henne ved fiskeauktionsbroen.

Det var ikke særligt festligt, for der kunne vi ikke ses så nemt. Jeg skulle bare have vidst, hvad Gud havde for med mig i sinde »vilde« planer. Mærkelige ting begyndte at ske efter hinanden. Først fandt jeg mig selv aldeles alene tilbage på båden. Kammeraterne og besætningen var gået i land. Ja, der var ikke andet for mig at gøre end selv at skræve i land og begynde at udnytte situationen.

Da jeg gik der på broen, kom jeg pludselig i tanke om, at i Smögen havde jeg en af mine allerbedste kammerater, Olle. En anden Olle end skipperen Olle, jeg sejlede med, altså.

Her drejede det sig om Olle, som jeg havde døbt til »Smögekongen«. Denne Olle havde og har alle livets goder udover det, at han har et hjerte af guld. Menneskeligt set lever han, som kristne burde leve. Men så vidt jeg ved, har han endnu ikke bestemt sig til et liv sammen med Jesus.

Olle og hans lige så vidunderlige kone, Lisbeth, havde bl.a. været sammen med Mai-Gun og mig på en af mine »missionsrejser« til Gam-

bia. Det var på den tid, jeg opretholdt en aldeles privat hjælpeorganisation for de nødlidende børn dernede.

Der havde Olle været med mig ude i bushen, da jeg »opererede« blandt børnene. Der fik han øgenavnet »søster Olle«.

Nu tænkte jeg på at besøge Olle, som jo var helt uvidende om min nærværelse på denne guddommelige sommerø. Som tænkt, så gjort.

Min banken på døren blev besvaret af Olles tordenrøst: »Kom ind!«

Pludselig stod vi der, to gamle studenterkammerater, ansigt til ansigt. For det var vel mest af alt netop vor fælles studentertemperament, som således havde svejset os sammen til kammerater. Intet øje var tørt ved de fester, hvor vi klovne sammen. Den ene var mere fjollet end den anden. Ingen af os gav sig nogensinde!

Der stod vi altså nu, lige glade begge to over gensynet. Snart kom det trods alt frem, at jeg kom lidt ubejligt.

»Forstår du, Sigvard. Jeg har indbudt et par gamle fyre fra Stockholm til middag. Men så snart jeg er ledig, så kommer jeg ned på bryggen.«

Når Olle sagde gamle fyre, så vidste både han og jeg, hvad han egentlig mente. Gamle fyre, det var, hvad de var for os begge. De kunne ikke erstatte vort fællesskab.

Jeg var tvunget til at traske af sted igen både fløv og slukøret idet jeg tænkte på, om Olle virkelig skulle få mulighed for at komme af sted. Jeg skulle jo trods alt kun være der en eneste aften.

Hvad skulle jeg finde på?

Jeg sneg mig ned mod hovedbroen, klokken var henimod kvart over syv. Soeln glitrede over fjord og klipper og skær. Jeg rundede hjørnet ved kaffebaren og kom ind på selve hovedbroen. Der myldrede det af solbrune dagdrivere bevæbnet med is, rejer og pølse. Slidte jeans blandet med hvide lærredsbukser, hvis pressefolder vidnede om snobernes storhedstid. Alt fra badebukser til de eleganteste sommerdragter, som vajede for vinden.

Pludselig, som jeg gik der i mine egne tanker, blev jeg standset. Jeg kunne ganske simpelt ikke komme længere. Hvad var det her?

En tusindtallig menneskeskare blokerede broen. De kiggede alle ud mod havneløbet. Nysgerrig som jeg var, rettede jeg blikket mod samme sted. Eftersom jeg intet bemærkede, så jeg mig forbavset omkring.

Det lykkedes mig at trænge frem til en bænk, som stod ved en fiskerbod. Ved min side stod en kvinde, som tydeligvis havde lagt mærke til mit forbavsede og undrende ansigtsudtryk.

»Undskyld, men hvad foregår der egentlig her?« spurgte jeg. Så så jeg pludselig ind i et endnu mere forundret ansigt.

»Hva... Ved du ikke det?«

»Elida« kommer nu!«

Elida? Og så satte mine hjerneceller sig i fuld omdrejning. Elida? Hvilken Elida?

Jeg havde ikke stillet spørgsmålet, førend hun gav mig forklaringen.

»Elida - Du ved det der store, hvide skib med en masse ungdom, som synger så dejligt om Jesus.«

»Nu begynder det igen,« tænkte jeg. Jeg mindedes pludselig, hvordan det stod til derhjemme.

Der var dog en ting, jeg ikke kunne lade være med at undres over: Hvordan kunne Elida trække så mange mennesker? En solrig tidlig-lørdagsaften oven i købet. Åh, de måtte være kristne de fleste, som stod der. Jeg troede, det var forklaringen, men den vildfarelse blev jeg hurtigt revet ud af, da jeg så mig omkring. Der var hele skalaen fra maledede amorbuier til knude i nakken på lidt ældre kvinder, drenge i alle aldre, med eller uden den såkaldte »fåresyge« (ølkassen).

Dette her måtte jeg have opklaret. Hvad var Elida for noget? Jeg havde aldrig hørt tale om dette missionskib. Elidas tiltrækningskraft var jo åbenbart overvældende.

Jeg spurgte mig selv: »Ville du kunne trække så mange mennesker på en sådan aften med dit show, Sigvard?« Nej, det måtte jeg nok erkende, at jeg ikke ville kunne.

Det var jeg nok ikke i stand til. Det skulle blive sjovt at se, hvad det her var for noget. Jeg slog mig ned på bænken for at afvente Elidas ankomst.

Efter ca. tyve minutter stævnede en stor, hvid båd ind i det smalle sund. At Elida var på vej ind, både sås og hørtes: »Han er min sang og min glæde,« blev sunget ud over de glitrende bølger, som lå brusende foran den hvide stævn.

Jeg kunne tælle fireoghalvtreds unge på dækket plus en lidt mindre purk på sådan ca. tolv-tretten år mit i forsamlingen. Nu blev der sunget til. Snart var den tusindhovedet skare revet med af sangen. Sveriges nye nationalsang: »Han er min sang og min glæde!«

De før så kåde sommergæster stod pludselig rette som lys. Ølflaskernes klirren var ophørt. Da de unge sang, var det, som om man i hver mands ansigt kunne læse: »Tænk, hvis jeg kunne have været med deroppe på dækket!«

Alt imens sangens budskab velsignedes, snurrede det rundt i min sjæl. Hvad havde jeg egentlig gjort med mit liv? Hvad var det egentlig, jeg lavede? En klovn, det var hvad jeg var, indholdsløs og tom. En parodist, som bare kørte land og rige rundt og serverede et surrogat, når

det var livets vand, folk ville have. Her havde jeg jo beviset!

Snart sad den smarte og store spøgefugl med tårerne trillende ned ad kinderne som på et spædbarn. For hver sang jeg forsøgte at synge med på, klumpede det sig mere og mere sammen i min ellers så velsmurte hals. Jeg var grebet. Jeg havde fået indblik i en helt anden verden.

Pludselig mærkede jeg en arm om min nakke. (Sådan et »kammeratskabstryk« I ved). Jeg undrede mig først over, hvem det nu var, som ville have mig til at optræde. Alle kender jo giraffen. Nu var jeg mindst af alt oplagt til parodier og tågesnak.

Jeg vendte hurtigt hovedet og så, at det var Olle, som var kommet. Han kiggede ikke på mig, men lige frem. Jeg havde set, at en tåre sagte randt ned ad hans kind.

Med blikket vedvarende rettet mod sangerne på Elidas dæk sagde han: »Du, Sigvard ... kan du tænke dig, hvad du og jeg ville have været, hvis vi havde stået deroppe på dækket i stedet for at sidde her!!!«

De ord behøvede intet svar. Olle havde åbnet sit hjerte med tanker, som jeg burde have forstået hele tiden havde ligget gemt dybt i denne vidunderlige ven.

Hvad Olle dengang ikke vidste, var, at han netop da blev brugt af Gud til at trykke håndtaget ned til mit hjertes dør. Verdensmand, som han var.

Da Olle sagde: »Kan du tænke dig, hvad du og jeg ville have været, hvis vi havde stået deroppe på dækket i stedet for at sidde her.« Da brast det i mig. Jeg fik med ét en vision om, hvad jeg kunne være blevet, hvis mit liv og mine talenter havde været brugt i Herrens tjeneste.

Jeg havde et direkte møde med Gud, da jeg sad der på Smögbroen!

Hvad ville der nu ske?

Nej, her kunne jeg ikke sidde og dumme mig. Mange vidste jo, hvem jeg var. Jeg rejste mig og gik tilbage til vort skib. Der satte jeg mig på dækket i min ensomhed og foretog en livsanskuelse.

Hvad skete der senere?

Jo, Elida var bakked ud, gået rundt om hjørnet og...lagt til direkte foran stævnen på vort skib! Snart brød sangen ud igen. Selv blev jeg drevet op på kajen af en mærkelig kraft. Jeg stillede mig med ryggen mod auktionsbygningen. Snart var kajen fuld af folk, og den velsignede sangs budskab trængte dybt ind i alles hjerter. Så stod jeg der igen tilintetgjort med tårer trillende ned ad mine kinder, ude af stand til at fremkomme med en eneste tone. Et held at jeg stod længst tilbage. Hvad ville folk ellers tænke? Sangen forstummede efterhånden, og man begyndte at pakke sammen. Alle gik, og jeg stod tilbage alene.

Pludselig gik skipperen frem til mikrofonen og sagde: »Er der nogen, som vil høre en sang til?«

Ja, det var jo ikke svært at vide, hvem han talte til. Der var jo kun mig, som stod tilbage på kajen.

»Kan I synge: »Han er min sang og min glæde?« snøftede jeg frem. De sang sangen igen, og efter en stund søgte jeg - som verdens ulykkeligste - tilbage til vort eget skib.

Alene med min kamp sad jeg der, da den lille purk, som jeg har omtalt, kom stavrende oppe på kajen.

Han havde tidligere vidnet om »hvor herligt det er at være frelst« på sit uforfalskede bohuslandske.

»Du der,« råbte jeg, »kender du den der skipper på Elida?«

»Ja, det er Tarren. Det er min far!«

»Du, ville du bede ham komme hen og snakke med mig?«

»Javist!«

Snart stod han der foran mig, manden, som gennem sin kærlighed til Jesus skulle få mig til at bestemme mig til at søge et bedre liv.

Da jeg vendte hjem til Skåneland og det lille hjem på Tåltaregatan var det med en grammofonplade med alle sangene, jeg havde hørt, som jeg havde fået forærende af Tarren.

Nu var der sat noget stort i gang!

MIN AFGØRELSE

Snart var det søndag igen.

Jeg vågnede ved at høre min kone, Mai-Gun pusle i køkkenregionerne. Jeg lagde mærke til, at hun gik rastløs frem og tilbage gennem de forskellige rum. Der var noget, hun rugede over, men ikke formåede at komme frem med.

Til sidst tog hun mod til sig, og med et uroligt og søgende blik stod hun foran mig.

Så så hun mig dybt i øjnene og sagde: »Du, Sigvard ... du ved, at jeg blev frelst i en lille kirke, som heder Linnékirken inde i Lindhamn. Jeg ville så gerne tage derind i dag til formiddagsgudstjeneste. Må jeg det?«

»Ja, det er da klart, at du må. Er du frelst, er det klart, at du skal gå i kirke!«

Hun stirrede på mig med øjne, som var blevet store som tekopper. Hun troede knap sine egne ører. Der var måske noget i min stemme, som sagde hende mere end selve det svar hun fik. Kunne det mon være således, at... Hun tog chancen og satsede så at sige alt på et bræt: »Du har måske lyst til at komme med?«

»Ja, selvfølgelig vil jeg det. Hvorfor har du ikke sagt til mig før, at du skulle i kirke i dag?»

Hvad der rørte sig i hendes hjertes inderste, havde jeg aldrig skænket en tanke før nu, da tiden var knap. Der var ikke lang tid til, vi måtte af sted.

Ind i bad og på med søndagstøjet. Så gik det af sted. Mai-Gun og Sigvard var på vej til formiddagsgudstjeneste i Linnékirken i Linhamn! Tro det, om du vil?!!!

Hvorfor havde jeg egentlig været så villig til at stille op netop nu til sådan en kedelig ting som at gå i kirke? Jo, som du læser sikkert forstår, så var der jo sat noget i gang i mig. Rigtigt hvad, vidste jeg ikke, men nu ledtes mine skridt og tanker på veje, som for kun en uge siden ville have været helt utænkeligt. Hvem der ledte mig, og hvilken kraft, som sattes i gang, ville jeg snart få afsløret.

I stedet for at måtte lytte til en messende tordenrøst fra en præst klædt i kjole og pibekrave fik jeg en ung, hengiven missionspræst at høre, som talte om Jesus på en gribende naturlig måde. Jeg fik at høre, at Jesus, som elsker og kender os alle, ikke var noget svært tilgængeligt højt oppe i himlen, men at Jesus fandtes her - midt iblandt os. At han kender hver eneste af vore inderste tanker og længsler, og at det var meningsløst at forsøge at spille komedie for Ham.

Javist, der var noget mærkeligt i gang. Vist følte jeg en ufattelig kærlighed brede sig mellem bænkerækkerne. Alle omgikkes med »Jesus« på en overbevisende naturlig måde.

Hvad i alverden var det, jeg sad og tænkte på? Jeg, Sigvard Wallenberg? Vist behøvede jeg Jesus. Vist ville jeg få hold i det, som min kone, Mai-Gun havde fået hold i. Men...

En mur begyndte at bygges op inden i mig. En mur af naturlige forklaringer, som gjorde det klart, at det var umuligt for mig at blive så kaldt frelst. Nej, det her gik bare ikke. Men vist ville jeg inderst inde. Den sag var klar!

Den sidste sang tonede ud, og pastor Leif Delvert, som jeg siden fik at vide, han hed, udøste Herrens velsignelse over forsamlingen.

»Du Mai-Gun, synes du ikke, at vi skal invitere pastoren og hans kone hjem på et stykke aftensmad?»

»Hvad sagde du?» Min bedre halvdel stod der som et levende spørgsmålstejn. Nu afløste den ene overraskelse den anden.

»Mener du det alvorligt, Sigvard?»

»Javist! De har det sikkert ikke så fedt sådanne præstefamilier.»

Mai-Gun foreslog, at vi skulle gå ned til teltkirken, som lededes af netop denne forsamling og dens pastor.

Teltkirken var en servicekirke, som var udset til at »betjene« den store campingsplads, som ligger i vort nabolag.

Ja, så var jeg da pludselig til mit andet møde. Jeg sang med på alle de fængslende sange, som blev sunget.

Mange drejede nok hovedet for at se, hvor den professionelle basstemme kom fra. Jeg følte mig på sin vis stolt over, hvad jeg var i færd med. Snakke om sindsændring allerede inden jeg endnu havde bestemt mig for en afgørelse for Kristus.

Vor indbydelse til aftensmad blev der sagt jatak til, og vi gæstedes af familien Delvert, som hurtigt blev Leif og Anita for os.

Jeg tænkte hele tiden for mig selv: »Hvis han spørger mig i aften, om jeg vil frelses, siger jeg ja!»

Timerne gik, men ikke et eneste ord blev sagt om Jesus. Nu slipper jeg for at bestemme mig i dag, tænkte jeg. Det blev tid for dem at bryde op, og vi måtte forlade bordets gaver.

»Ja, kære venner...«

Leif tog ordet.

»Ja, kære venner, tiden er fløjet af sted. Vi må nok bryde op nu, men først foreslår jeg, at vi samles i en taksigelsesbøn for alt det gode, vi har fået af Herren her.«

Vi bøjede vore hoveder og foldede hænderne. Jeg ville ikke som vært bryde stilen, men lod hovedet falde frem, og jeg foldede mine hænder, som om jeg ville deltage i bønnen. Nu, kære læser, vil jeg gøre, som flykaptajnen altid gør ved start, bede dig spænde sikkerhedsbæltet! For nu skal du komme med på en »flyvetur« af en sjældent art. Et regulært under!

UNDERET

Nu stod det klart for mig, at jeg ville blive frelst. *Men jeg kunne ikke blive frelst!* Du undrer over hvorfor, alle kan vel frelses?! Nej, der er en forudsætning.

Jeg havde lært mig fra min søndagsskolebibel og fra de tidlige år med Kristus, at Guds Ord bestemt kundgjorde, at »Ingen kommer til Faderen - uden gennem Sønnen!« Man måtte tro på Jesus Kristus som Guds Søn. Det var grundforudsætningen, og det gjorde jeg jo ikke.

Du tænker sikkert hvorfor, og her skal du høre.

Mindes du, at der for en del år siden var en mand, som turnerede rundt i vort land, som hed Uri Geller. En »kunstner«, som rejste land og rige rundt. Han, som kunne få nøgler og skeer til at bøje sig og ure, som var ude af funktion, til at fungere. En mirakelmand. Fremhævet af

TV og massemedier over hele verden på grund af sine fantastiske »ger-
ninger«.

Du kan måske også bringes til at huske, hvem der var turneleder for
denne attraktion. Ja, netop...Sigvard Wallenberg!

Jeg rejste rundt med ham i Skandinavien. Vi boede på samme hotel,
og allerede fra begyndelsen ville jeg have opklaret, hvordan han gjorde.
Os kolleger imellem spillede det vel ingen rolle, mente jeg. Jeg
skulle nok alligevel støtte ham hundrede procent.

Han demonstrerede da for mig ting, som ene og alene kunne ske
ved hjælp af åndemagter. Det var mildt sagt uhyggeligt.

I den forbindelse var der en røst, som talte til mig og sagde: »Du,
tænk, hvis Jesus bare var sådan en som Uri Geller, som havde med ån-
demagter at gøre. På Jesu tid var folk jo så videnskabelige. Han var nok
slet ikke Guds Søn.«

Uden at være direkte bevidst om det, blev der slået en streg over
min barndoms klare Jesus-skikkelse, og han blev til en forvirret tågefi-
gur. I parentes vil jeg nævne, at da jeg senere under turneen spurgte
Uri Geller, hvad det var for kræfter og magter, han arbejdede med, fik
jeg det svar, at det var Guds åndemagter.

»Nej, du gamle«, tænkte jeg, »nu afslørede du dig helt. Den Gud, jeg
har lært at kende, farer ikke omkring i parker for at stå på scener og bøje
skeer og nøgler. Gud har meget vigtigere ting at tage sig til.« Jeg forstod
da, hvilke kræfter det var, som virkede sammen med denne mystiske
mand. Det var ikke Guds! Straks efter sprang jeg fra turneen.

Tilbage til taksigelsesbønnen hjemme ved vort spisebord.

Nu ville jeg altså blive frelst, derom var der ingen tvivl. Men jeg kun-
ne ikke, fordi Jesus Kristus ikke længere var virkelig for mig som Guds
Søn. Frøet, som var sået i mit hjerte på Uri Geller-turneen, var uomtvi-
stelig groet og var blevet til en mur imellem mig og Faderen. Da jeg nu
ville forenes med Gud, kunne jeg ikke nå Ham.

Der findes ingen bagdøre eller genveje til Faderens Hus. Der findes
kun en vej; via korset og på anbefaling af Jesus Kristus. Den sandhed er
uforanderlig!

Der sad jeg nu og ville frelses, men ak...

Pludselig hørte jeg en røst i mig, som sagde: »Sigvard, hvad er tro for
noget?«

Min sjæl svarede øjeblikkeligt: »Ja, hvordan skulle jeg vide det?«

»Sigvard, hvad siger Guds Ord om troen?«

»Ja, hvordan skulle jeg vide det?«

»Sigvard, Guds Ord siger, at troen er en gave!«

»En gave? Hvilken gave?«

Med ét gik det op for mig med al tydelighed, at det faktisk var Gud,
som personligt talte til mig.

»Sigvard, hvad kan man gøre for at få en gave?«

»Man kan vel bede om den?«

Å, det måtte være Gud, som gav mig tipset om, hvordan jeg skulle
blive frelst, tænkte jeg. Jeg begyndte at bede: »Kære gode Gud, giv
mig troen på Jesus Kristus som Din søn.«

Om og om igen gik bønnen op fra mit næsten krampagtige hjerte.
Nu var det en kamp på liv og død. Ville det fungere på den måde, som
røsten havde sagt?

Ja, min kære ven. Jeg spørger dig her lige ud. Tror du, at det funge-
rede? Hvad du end tror, så er jo kendsgerningen den, at jeg nu sidder
og skriver denne bog. Frelst og lykkelig!

Jesus fremstod for mig på en uforklarlig måde i det øjeblik, som den
Han var og er. Som Guds enbårne Søn.

Hurra! Nu kunne jeg blive frelst. Nu troede jeg fuldt og fast på Jesus.

Jeg følte mig bange, for jeg vidste, at jeg om bare nogle sekunder
kunne komme i tvivl igen. Nu hastede det.

Jeg skreg ud: »Jesus frels mig. Jesus frels mig Jesus frels mig. Om og
om igen råbte jeg det.

I stedet for at takke Gud for maden, fik hele præstefamilien og Mai-
Gun at høre, hvordan den selvsikre fyr bad om nåde over for sin ska-
ber. Underet var en kendsgerning. For en røst gentog gang på gang i
mit indre. »Du er tilgivet!«

ER FRELSSESOPLEVELSEN ET ENESTE STORT HALLELUJA?

Jeg har hørt en hel masse prædikanter og pastorer hele livet, som i
princippet har sagt følgende:

»Kom frem og læg dit liv i Jesu hænder. Han befrier dig for dine byr-
der, og du bliver frelst og salig. Alt bliver, som om du fløj på en sky.
Hvis du bare vidste, hvor herligt det er.«

Det er muligt, at det hænder for en del. Det betvivler jeg virkelig ik-
ke. Men disse velmenende vejvisere burde nok være betydeligt mere
forsigtige i deres udtalelser.

Der er nok mange, som har søgt frelsen og i fortvivlelse har forladt
mødelokalerne med et smil spillende om munden. Som levende
spørgsmålstegn har de måttet vandre ud i nattemørket undrende sig
over, hvorfor de ikke fik del i alt det lovede. De havde jo haft ærlige
hensigter og ville have omvendt sig. Det er ikke saligheden, det beror
på, men om du er villig til at stå frem for Jesus. Er du villig til at bære

Herrens kors, hvad det end vil koste? At det siden bliver saligt ind imellem, får du oven i købet!

Det blev ikke til nogen salighed for Sigvard Wallenberg denne gang. *Halleluja*'et udeblev. Det eneste jeg oplevede var, at jeg hørte ordene: »Du er tilgivet!« Om og om igen!

Gode Gud, hvad er dette? Hvorfor giver du mig ikke fred? »Du er tilgivet?«

Alle de spørgsmål, jeg stillede, blev besvaret på samme måde i mit indre. Til sidst var det som en gramfonplade, som blev hængende. »Du er tilgivet.« »Du er tilgivet.«

Da jeg gik til sengs senere den nat, oplevede jeg en kamp som aldrig før i mit liv. *Hvorfor* fik jeg ingen fred? Mit forsøg havde jo været ærligt. Alt det, jeg kæmpede med Gud om den nat, gav samme svar: »Du er tilgivet.«

PÅ VEJ TIL FOLKEPARKERNE

Morgenen oprandt efter denne forfærdelige nat i kamp. Snart sad jeg i min bil på vej til sommerens første aftalte familieprogram i en nordskånsk flække. Min kone havde sendt et kasettebånd med jubelsange med. Glæden lød ud gennem mine stereohøjttalere. Alt var tilrettelagt til taksigelse og sejrstog.

Virkeligheden var dog helt anderledes. Folkeparkskunstneren sad og græd som et barn. Helt sønderknust efter nattens kamp. Fuldstændig uforstående over for det, som var hændt. Jeg spurgte mig selv, hvad det egentlig var, jeg havde begivet mig ud på?

Portene ind til folkeparkerne stod åbne, og bilen gled op ad grusgangen mod den udendørs scene. Hundredevis af tidlige besøgende havde allerede bænket sig i venten på premieren, som skulle begynde om en god halv time. På begge sider af scenen stod to store højttalere.

Jeg standsede bilen og drejede nøglen. På en måde dødtæt slæbte jeg mig ud af bilen.

Non-stop-musikken var i fuld gang, og sangen og musikken drønedes ud over skoven.

Men hvad nu?

Hørte jeg virkelig rigtigt? *Hvad var det, de sang?* Jo!!

»Han er min sang og min glæde!«

Det var vel næppe muligt?

I femogtyve år som kunstner i parkerne havde jeg aldrig hørt kristen non-stop-musik. Det må være kommet fra program tre i radioen, forklarede jeg mig selv. Det er bare tilfældigt, at det blev »Han er min sang

og min glæde«, tænkte jeg, men snart afløstes sangen af endnu en religiøs sang. Hvad var dette? Pludselig kom folkeparkchefen gående imod mig på grusgangen. Tydeligt og klart sagde en røst inden i mig: »Nu skal du vidne om din frelse!«

Jamen...»Jo, Sigvard, nu skal du vidne om din frelse!« Jamen kære Gud. Hvad skulle jeg sige?

Hvis jeg siger, at jeg er frelst og verdens lykkeligste, så lyver jeg. Siger jeg, at jeg er frelst og verdens ulykkeligste, så tror han ikke, at jeg er rigtig klog.

Min kære, gamle ven, Assar, som han hedder, stod pludselig foran mig. Det eneste, jeg fik fremstammet, var: »Du, Assar, det var en fantastisk herlig sang og musik, du har sat på.«

»Ja,« sagde han på sit bredeste skånske, »synes du ikke? Det er mit eget bånd. Vi er så trætte af det andet bras. Det er jo det her, som folk vil høre nutildags.« (I virkeligheden anvendte han nogle grovere ord.)

Der stod jeg med hagen nede på brystet. Hvad var det, han stod og sagde. Han, som var egnens kommunistpamper. »Vi er så trætte af det andet bras. Det er jo det her, som folk vil have nutildags.«

Gud var altså med mig i alle tilfælde? »Du er tilgivet.« Røsten med svaret var der på bestilling.

Mødet med Assar sluttede med, at jeg overlod ham det bånd, som Mai-Gun havde sendt med i bilen. De forbavsede besøgende måtte lytte til nye jubelsange om *Jesus*!

Alle mine forbandelser og grove historier var som blæst bort fra mit repertoire. Jeg fremførte i stedet et kærlighedens budskab i dette mit første sommerprogram. Selv om det var camoufleret på min facon. Jeg var jo trods alt ikke engageret som vækkelsesevangelist...endnu.

I GUDS PLAN

Skønt jeg selv oplevede en vældig forvirring i min sjælelige situation i de følgende dage, så var der noget som sagde mig, at jeg på en eller anden forunderlig måde alligevel var med i Guds plan. Jeg kunne ikke se det, men jeg fornemmede det midt i kampen.

Jeg var på vej til Stockholm i et anliggende. Jeg sad i min togkupé og gennemgik mit liv. Det værste var, at jeg samtidigt var på vej til en aftalt synd. Noget, som jeg havde aftalt længe før jeg blev frelst.

En fordærdelig kamp om min sjæl begyndte. En stemme sagde til mig, at det ikke gjorde noget, hvis jeg gennemførte dette. Ingen ville jo få noget at vide om det. En anden sagde, at jeg ikke skulle gøre det. Du er frelst! En vældig argumentation satte sig i gang i mig.

Ankommet til Stockholm kastede jeg mig ind i en taxi og sagde min hoteladresse.

Da jeg gik op på værelset randt tårerne ned ad mine kinder. Hvad var nu dette for noget? Var det sådan at være frelst? Jeg måtte forsøge at få fat i en af alle mine frelste slægtningen. Jeg måtte ringe og bede om hjælp.

Jeg indledte en jagt gennem min adresseliste. Men Satan var ikke rede til at slippe Sigvard Wallenberg. Jeg stod over for den rystende kendsgerning: At ikke en eneste af alle de kristne, jeg kendte, svarede, da jeg ringede landet rundt.

Til sidst besluttede jeg mig for at ringe til min syge og svage mor i Varberg. Jeg måtte have hjælp af nogen. Jeg drejede selv nummeret, det gik ikke igennem noget omstillingsbord. Mor svarede med sin svage stemme. Da hun hørte, at jeg græd, overlod hun hurtigt røret til far. »Olle, skynd dig, det er Sigvard, og han græder,« råbte hun. Min far kom til telefonen. »Far, jeg har kigget i alle aviser efter en annonce om et møde her i Stockholm, men jeg kan ikke finde noget. Jeg må have hjælp af nogen. Jeg er nær ved at gå ned.

»Men, Sigvard, tag det roligt. Der er et møde på...«

Der lød et klik, samtalen var afbrudt!

Da forstod jeg, hvilke kræfter som var i gang. Jeg blev så bange, at jeg klædte mig af og gik i seng allerede kl. 18. Jeg kan forsikre dig om, min ven, at Sigvard Wallenberg ikke er den, som går i seng om eftermiddagen på et hotelværelse i Stockholm! Det var aldrig sket før i mit liv!

Anledningen til, at jeg gik i seng, var, at jeg håbede, at jeg, når klokken blev otte, ville være for træt og sløv til at stå op og møde den, som jeg havde aftalt tid med. Så ville jeg ganske simpelt slippe for at synde.

Jeg havde kun lige nået at lægge mig, før der blev kaos i mit indre igen. »Du kan vel ringe til vedkommende i alt fald. Du behøver jo ikke synde,« murrede den ene stemme. »Nej, Sigvard, det skal du ikke gøre, du er frelst!«

Cirkuset var i fuld gang igen inden i mig. Jeg følte mig sønderflænget og rede til at give op.

»Jeg blæser det hele en lang march,« tænkte jeg. »Nu må det være nok.«

Da lød en klar og tydelig stemme i mit hjerte.

»Vil du virkelig sælge mig så billigt?«

Mit eget svar kom lige så klart og entydigt:

»Nej, Jesus - det vil jeg ikke!«

Jeg fór op og ringede til far igen.

Nu fik jeg en adresse at vide til en kirke, hvor jeg kunne få hjælp. »Der er et stort ungdomsmøde i Citykirken, som hedder Juliaden,« sagde far. »Nu må du nok vente til i morgen, for det er for sent nu. Mødet begyndte for en halv time siden. Og kirken ligger i den anden ende af byen.« Nej, jeg havde ikke brug for hjælp i morgen, men nu!

Jeg havde knap sagt farvel, førend jeg hev bukserne på, og med jakken under armen for jeg af sted. Jeg tog mig end ikke tid til at vente på elevatoren. Jeg kastede mig ned ad trapperne og ud i en taxi.

Chaufføren må nok have undret sig over, hvad det var for en tåbe, som fløj ind på bagsædet og skreg »Citykirken!«

Da vi nåede frem, sprang jeg ind i kirken. Da jeg åbnede døren til salen, havde jeg stadig jakken under armen. Kirken var smækfuld. Kun nogle pladser på den sidste bænk var ledige, der sank jeg sammen.

Da jeg så op, så jeg et hundredemands sangkor, som stod parat til at synge på tribunen. Sangen brød løs. Hvilken sang tror du, det var?

»Han er min sang!«

Gud, det er ikke sandt! Så er Du med mig i alle tilfælde?

»Du er tilgivet,« råbte stemmen inden i mig igen. Den stemme, som i den seneste tid havde fulgt mig dag og nat.

Mødet lakkede mod slutningen. Pastor Stanley Sjöberg opfordrede alle til at lukke øjnene.

»Du, som vil frelses, ræk din hånd op!«

Jeg var klar til at smække hånden op, men en uforklarlig kraft holdt den tilbage. Stemmen inden i mig lød skarpere end nogensinde. »Du er tilgivet - har du ikke tillid til mig?«

Gode Gud, hvad var dette? Jeg måtte jo have fred. Hvad var dette her for noget? ?

Straks efter lagde Herren tydeligt ordene i Stanley Sjöbergs mund.

»Er der nogen her, som vil have et rigtigt møde med Gud?«

Da fløj en hånd op.

Jeg har efterhånden forsøgt at rekonstruere, hvordan jeg kom frem til den første bænk. Jeg ved det helt enkelt ikke. En eller anden person tog mig under armen og førte mig frem, om det var Kristus eller et menneske, ved jeg ikke.. JEG GRÆD; SLÅET UD SOM JEG VAR:

Da jeg kom frem, klaskede jeg sammen som en sæk. Jeg skreg min fortvivelse ud: »Jesus, knus mig. Gør med mig, hvad du vil. Bare jeg får fred.«

Flere gange skreg jeg min fortvivelse ud. I, som kender mig, ved, hvilken tordenrøst jeg er begavet med. Jeg må have vendt op og ned på hele mødet med mit nødråb.

Varme hænder lagde sig på mit hovedet og mine skuldre, og jeg hørte stemmer, som anråbte vor Skaber.

ET BAD - EN DÅB

Pludselig skete det, og jeg ved ikke rigtigt hvordan. Mange har gennem mine år med Herren spurgt mig, både privatpersoner og massemediefolk.

»Sigvard, prøv at fortælle i detaljer, hvordan det gik til. Hvad du følte.. Du plejer jo at kunne beskrive ting og sager, så man kan forstå det.«

Selv om jeg her vil forsøge at give dig et billede af, hvad der virkelig hændte, så kan jeg ikke komme sandheden rigtig nær. Det er helt enkelt umuligt med ord at beskrive sit livs største oplevelse.

Det var i alt fald, som om man åbnede kirkens vinduer (hvis den da har nogle), og som om sommerbrisen skyllede ind over mig, som jeg lå der. Det føltes som en lille dreng, der kryber op på mors skød og falder i søvn fra det hele. Det føltes som en redningsbåd. Som et bad efter et svedigt arbejde. Mødet med min Fader blev en kendsgerning. Min bøn var besvaret. *Jeg fik fred!*

Jeg mindes så tydeligt, at jeg sagde: »Gode Gud, lad mig forblive i stilhed. Lad mig slippe for at blive set. Lad mig bare være i en hytte sammen med dig. Offentlighed har jeg fået nok af.«

Som den indviede ved, hører Gud bøn, og han besvarer den også. Men...ikke altid, som vi regner med.

Mit bønnesvar blev en umiddelbar dåb i Helligånden! Du læste faktisk rigtigt. Det, som mange gammelkristne har kæmpet for at få i årevis, blev givet mig direkte af den Gud, hvis veje vi ikke altid forstår.

Hvis jeg skulle vove at gætte på, hvorfor Gud lod det ske for mig netop da. Først lade mig lide for pludselig siden at døbe mig i Helligånden? Så ville jeg tro, at det var fordi Han ville prøve mig; »Denne gang vil jeg vide, om du virkelig mener det alvorligt. Om du vil være en kristen, selv om der ikke bliver halleluja og glæde.« Herren blev klar over mit ærlige ønske, men besluttede at give mig den allerbedste hjælp allerede fra begyndelsen, så at jeg, den svageste sjæl af alle, kunne klare mig. Så døbte Gud mig i Helligånden på stedet!

HVORFOR BLEV JEG FRELST

Mange har spekuleret på, hvorfor netop jeg og hele mit hus blev frelst. Det er jo sket rent apostolsk. Efter gammelt mønster fra Jesu tid på jorden. »Så blev han og hele hans hus frelst.«

Det er det, som er sket hjemme hos os. Alle på nær en af mine søn-

ner, som nu er vort smertensbarn, er blevet frelst. Gud har lovet os at indlemme selv ham i sin familie. Jeg har lært at have tillid til Gud!

Hvorfor blev jeg frelst?

Svaret er - som jeg ser det - enkelt. Både min mor og min far har i over tredive år bedt for mig dag og nat. Kan du forestille dig, hvor mange titusinder af bønner som er gået op til Vor Far i himlen gennem årene for mig?

Hvor mange gange har min mor ikke været fortvivlet og sikkert også bitter på Gud for et udeblevet svar. Mor Inez har berettet for mig, at hun til sidst i sin kamp, sygelig som hun havde været de seneste ti år, var gået i »nærkamp« med Gud.

»Gud, måske har jeg bedt forkert gennem årene. Det står jo i Bibelen, at man kan bede forkert. Men Gud, jeg har lagt ham frem som beedemne i forsamlingen i så mange år. Du må vel have nogen der, som du har rigtig kontakt med, Gud? Gud, snart skal jeg flytte hjem. Men først vil jeg se Sigvard frelst og lykkelig.«

Gud både hører og svarer på bøn, men svaret kommer efter Hans tidsplan.

Hvem tror du, i dag er verdens lykkeligste mor? Hvad tror du, det er, som bærer min svage mor gennem alle lidelser nu?

Hun har fået endnu et bevis på, at Gud lever. Hun har fået endnu et neg at medregne til alle dem, som hun før som evangelist har bedt frem til nådens trone. Nu kan hun med endnu større overbevisning synge den sang, hun selv har skrevet, og som er blevet sunget af alle kristne i årtier. »Tænk når slægt og venner. Alle mødes der. På den gyldne strand. Skilles aldrig mer. Prise Gud og lammet, som har købt os fri. Fly sorg, gry morgen udi himlen.«

Lever Gud - eller hvad er dette

En af de folkeparker, som jeg har haft flest engagementer i gennem årene, er Sommerlyst i Kristianstad. Jeg ved faktisk ikke, i hvor mange år i træk jeg har været der hver eneste sommer-mandag med mit familieprogram »Mandagssjov«.

I få parker har jeg vel trukket så stort et stampublikum som netop i Sommerlyst. Det skulle vel i så fald være Tivoliparken i Sølvesborg. Der havde jeg en aften over 11.000 betalende gæster. I en by som dengang noterede sig for ca. 10.000 indbyggere! Ikke engang babysitterne syntes at holde sig hjemme den dejlige sommeraften, da jeg så at sige slog alle rekorder. Ja, lidt må man vel prale, skåning som man er med hjerte og sjæl. Men det var nu ikke om dette, jeg ville berette. Det var om Yvonne i Sommerlystparken, en af mine virkelige »fans«.

Hver mandag sad hun og hendes søster der på deres plads på anden bæk skrål til højre. Det blev simpelthen således, at de skulle være der. Derfor søgte mit blik altid derned, så snart tæppet gik op. De to var blevet en slags maskot for mig og mit show. Søstrene udgjorde i sig selv et trækplaster. De var med andre ord to nydelige piger. De var, vil jeg gætte, i overkanten af tyveårsalderen.

Mandag efter mandag sad de der på deres »vigtige« pladser. År ud og år ind. En mandag var det kun Yvannes søster, som sad på sin plads. Jeg blev forbavset. Da forestillingen var ovre, fik jeg besked, en kedelig besked. Yvonne havde, uden at jeg havde vidst det, været syg i længere tid. Virkeligt alvorligt syg.

Nu havde lægerne tydeligvis opgivet håbet. Hvis jeg ikke husker fejl, så var de forskellige behandlinger, de anvendte for at forsøge at dæmpe den djævelske sygdoms fremmarch, afbrudt. Yvannes søster fortalte, at Yvonne nu lå på sygehuset. Hun var tappet for al livslyst. Ægteskabet var gået i stykker. Menneskeligt set kunne det kun gå én vej med hende.

Den aften forlod jeg Kristianstad dybt bedrøvet. En dag fik jeg et

brev fra den sengeliggende. Hvad det indeholdt mindes jeg ikke nu. Jeg plejer ofte at blæse på »beundrerbrevene«, men Yvonne skulle i alt fald have svar. Et fornøjeligt brev, som kunne muntre hende op. Jeg vidste, at jeg med mine faglige talenter med lethed kunne sammensætte et vittigt brev, som ville vække glæde, så at sige. Omså bare for en lille stund.

Dette var den 5. marts 1972. Det er vigtigt at bemærke, at jeg hverken var frelst eller havde tanker om den slags ting, da jeg satte mig ned for at påbegynde mine »spaslinier« til Yvonne.

Skønt jeg ikke forstår hvorfor, dukkede pludselig min barndoms søndagsskole-Jesus klart op i mit indre. Pludselig sad jeg der og skrev følgende brev, som jeg her direkte skriver af fra en fotokopi, som jeg senere fik af Yvonne!

»Hej Yvonne!

Tusind tak skal du have for dit rare brev. Jeg blev naturligvis meget forbavset, da dine linier dumpede ind hos mig. Både forbavset og meget ked af det. Naturligvis også glad. Men eftersom jeg i grunden er et dybt tænkende menneske, føler jeg utroligt for folk, som lider på den ene eller anden måde.

Mit brev til dig bliver et bevis på dette, da jeg, som du forstår, får masser af post fra forskellige individer, som søger fællesskab med mig. Og som jeg ikke kan besvare.

Først vil jeg ønske dig al mulig held og lykke i din svære kamp. Måske dette ønske ikke rækker langt i din situation. Der kræves med andre ord mere end held og lykke for at bringe dig tilbage til et normalt liv igen. Du forstår sikkert, hvad jeg mener. Nu kommer der måske en overraskelse for dig. Eller skal vi sige, at forbavnelsen dukker op, når jeg tager din situation op på et helt andet niveau.

Har du i tidens jagen nogensinde funderet over, at der findes en læge over alle de andre læger? En, som i sit hjerte elsker dig mere end mor, far og familie kan gøre. En, som har magten i sin hånd til at gøre dig rask. Han kræver intet andet af dig til gengæld, end at du vender dig til ham og lægger dit hjerte og din krop i hans hænder. Han, som led for os alle engang, og som lovede at bære din lidelse.

Denne dyrebare kærlighed har du ikke råd til at kaste bort. Mange flere end du har erfaret at: »Den, som beder, han får, og den, som søger, han finder. For den, som banker på, skal der lukkes op!!«

Vi skammer os så let over vore inderste tanker. Det er ikke fint nok at tro på Gud. Bruger man ordet Jesus, da skal det trækkes ind i pop og sceneprogrammer for, at folk skal vove at tage hans navn i deres mund i al deres fejhed.

Yvonne, jeg råder dig til, når alt andet brister, at klamre dig fast til hans løfter. Løfterne vil ej svigte. Jeg tror på Gud! Hvis du kommer til at tro eller tror på ham allerede, deler du din barnetro med en gøgler, en sprællemænd på scenen, som trods alt har en sjæl, et hjerte.

Disse mine ord håber jeg vil blive en betydeligt mere værdifuld opmuntring for dig end noget tilfældigt pjat, som bare ville sprede dine tanker i nogle minutter, men efterlade dig lige så ensom, fortvivlet og tom, når linierne er læst.

Jesus kom ikke til verden for at frelse fuldkomne mennesker. Han kom for at opsøge de mest elendige. Mig og dig! Se bare på den skare disciple, han valgte. Den ene fornægtede ham, den anden solgte ham. Alligevel var de ham kæretere end alt andet. I dette ligger vort håb. Dit og mit! Han lader ingen bøn uhørt. Fold dine hænder og bed. Læg din nød frem. Gud kender den allerede. Du skal bare vise ham, at du tror på ham og vil tage imod hans hjælp. Du vil få den!!

Skriv gerne så ofte du vil til mig og åbn dit hjerte i tillid. Skulle mine linier her føles fremmede for dig, er du velkommen alligevel med dit hjerte vidt åbent. Jeg håber at kunne svare dig, så snart jeg har tid...

Sigvard«

Så kom brevet i postkassen, og jeg vendte tilbage til hverdagen. Snart havde jeg glemt både Yvonne, brevet og dets indhold for alt det andet, som optager ens tid.

Nu skal vi hurtigt rykke frem til en sommerdag i 1977. Altså fem år senere. I Sydsvenska Dagbladet var der en annonce, som meddelte, at den forhenværende folkeparks-kunstner Sigvard Wallenberg den aften skulle vidne om sin omvendelse i Filadelfiakirkens sommertelt i Malmö.

Klokken var ca. halv tolv på dagen Jeg kørte rundt i min bil og udrettede nogle ærinder i byen.

Pludselig ringede telefonen i min bil. Jeg var nemlig ejer af så fin en tingest. Jeg løftede røret og svarede.

»Hej Sigvard, det er Yvonne!« sagde en kvindestemme.

Mit hjerte sprang et slag over. En del af det gamle syndemønster sad endnu tilbage; tænk, hvis Mai-Gun havde været med i bilen. Hvilken Yvonne forresten? Men stemmen virkede (trods forvrængningen i æteren) familiær og bekendt på en eller anden måde.

»Hvilken Yvonne?« spurgte jeg.

»Kan du ikke høre det? - Er det sandt, at du også er blevet frelst, Sigvard?«

Jeg følte mig som et levende spørgsmålstegn. Hvem var det, som rin-

gede og talte til mig, som om vi var forbundsfæller. Stemmen virkede trods alt bekendt.

»Hvem er det? - Hvilken Yvonne?»

»Men Sigvard, kan du ikke høre det? Det er jo Yvonne fra Kristianstad!»

Kristianstad? Hjernecellerne var tydeligvis ikke i gang idag.

»Fra Sommerlyst, ved du vel? Yvonne fra Sommerlyst!» tilføjede hun.

Da slog hjernen over på program et. Men det kunne vel ikke være muligt. Nej...

»Yvonne... Er det dig? - Lever du? Det kan bare ikke være sandt!»

»Jo, vist er det Yvonne. Vist lever jeg. Ellers kunne jeg jo ikke have ringet dig op.»

»Men hvordan kan det være?» spurgte jeg.

»Det burde du vel vide,« svarede Yvonne.

»Jeg, hvorledes?»

»Husker du ikke, hvad du skrev til mig på sygehuset i 1972?»

Nej, jeg huskede ikke en smule af det, jeg havde skrevet til hende. Men jeg havde en vag anelse om, at jeg havde skrevet et kort eller sådan noget. Noget havde jeg skrevet, det huskede jeg.

»Jo, Sigvard, jeg gjorde præcis sådan, som du anbefalede mig i brevet. Og ved du hvad? I dag er jeg både rask og frelst. Min mand og jeg er verdens lykkeligste. Alt ordnede sig. I flere år har vi været i gang med at hjælpe ødelagte alkoholister og narkomaner. Er det ikke vidunderligt?»

Her var en, som blev stum. Det bare snurrede i hovedet af mig. Dette lød jo tosset. Hvad havde jeg egentlig skrevet til hende?

Det fik jeg snart at vide; Yvonne læste brevet op i telefonen i hele sin længde.

»Sigvard, jeg gjorde bare, som du foreslog. Og underet skete, som du hører. I aften vil jeg og min mand sætte os i teltkirken i Malmø på de tilsvarende pladser, som jeg og min søster sad på i Kristianstads Sommerlyst. Jeg vil tage dit brev med mig, så du kan se, at det passer.»

Aftenen kom, og Yvonne sad på sin plads sammen med sin ægtefælle. Eftersom jeg bl.a. vidnede om både Yvonne og brevet, var det naturligt, at avisen Expressens journalist var den første, som ville læse det mirakuløse brev. Avisen var der nemlig med både reporter og fotograf for at lave en (skandale-?)reportage om mig og min mærkelige omvendelse.

»Den selvsikre skribent læste mit brev til Yvonne, siden kiggede han mig dybt i øjnene og trykkede min hånd. Han var tydeligt rystet. Det eneste han sagde, var: »Tillykke, Sigvard!«

Det blev ikke en skandalereportage, men en absolut konstatering af fakta. Formodentlig Expressens første virkelige kristne vidnesbyrd.

Hvis det ikke var Gud, som forvandlede Yvonne og hele hendes liv, hvem var det så? For hun var jo både rask og lykkeligt frelst i dag!

Chokerede forældre

Klokken var tolv om natten. Mai-Gun og jeg havde for længe siden lukket vore øjne til nattens hvile.

Pludselig ringede telefonen.

Søvndrukken tog jeg røret og fik hurtigt spørgsmålet: »Er det Sigvard Wallenberg, jeg taler med?« Da jeg bekræftede, fortsatte manden, som havde ringet op.

»Har De en søn, som hedder Dan?«

»Ja, det har jeg. Og hvad så?« svarede jeg.

»Jo dette er doktor...« han gav mig sit navn. »Vil De komme så hurtigt som muligt til intensivafdelingen på medicinsk akutmodtagelse på Allmänna Sygehuset. Dan har forsøgt at tage sit eget liv. Han er dybt bevidstløs, og det er alvorligt.«

Jeg ved ikke, om min kone var vågen, før jeg havde hevet tøjet på og sad i bilen. Nu gjaldt der ingen fartsbegrænsninger! Jeg kørte som en gal. Hele tiden i en slags døs. Det føltes utroligt. Det kunne ikke være sandt. Min Dan? - forsøgt at tage livet af sig? En syttenårs dreng, som hverken drak eller tog stoffer. Nej, det kunne bare ikke være sandt.

Under kørslen nåede jeg at gennemgå hele mit lange liv. Hvor meget skyld havde jeg selv i dette? Hvis Dan virkelig havde forsøgt selvmord, så syntes jeg, at jeg havde stor skyld deri. Mit levned og den dårlige atmosfære, som vi havde omgivet drengen med.

Kun de, som er blevet ført ind i et sygeværrelse under de samme præmisser som jeg, kan vide, hvad det vil sige, og hvad jeg måtte igennem.

Der lå han, min ellers så storartede og statelige søn, askegrå i ansigtet og med slanger i arm og næse - ligbleg.

Jeg ville bare skribe det lige ud. Hvad jeg gennemlevede de følgende døgn, da jeg måtte følge hans livskamp, kan jeg ikke fortælle om her. Kunne jeg være krøbet ned og bytte plads med ham, så havde jeg uden tvivl gjort det. Minutterne blev virkelig til evigheder. Jeg nåede unægtelig at tænke over mit eget liv. Hvor havde han gjort det? Og hvordan?

Spørgsmålene fik efterhånden svar. Efter Dans opvågningen ville lægerne givetvis få klarhed over årsagen til hans livslede og kollaps.

Følgende er, hvad han berettede for dem:

Han havde lige inden været hjemme i vor villa. Mai-Gun var da alene hjemme. Uden at vise, hvad han havde til hensigt, var han gået ud i vort badeværelse og taget til sig alle de tabletter af alle slags, som han kunne få fat i. Han skyllede dem i sig med en tår vand og tog afsked som sædvanlig.

Derefter havde han spadseret hjem til sin hule. En lille etværelses lejlighed beliggende på tredje sal i en boligblok ca. to kilometer fra vort hus. Tabletterne var da rigtigt begyndt at virke.

Da han kom op i sit værelse, ville han lægge sig og afvente det givne slutresultat.

Da indtraf noget mærkeligt.

Da han gik hen imod sengen, stod der pludselig, som han opfattede det, en usynlig mur midt på gulvet. Hvordan han end forsøgte at forcere den, kunne han ikke nå frem til sengen! Om og om igen forsøgte han, men han kom ikke igennem!

Samtidig hørte han en røst, som befalede ham at gå ned til kiosken. Røsten tog ordentligt fat og kommanderede ham helt enkelt til at gå ned til kiosken. Lægerne står givetvis spørgende over for hans beretning, men Dan har ikke givet sig en tomme i redegørelsen af sin oplevelse. »Jeg sværger på, at det er sandt«, bedyrede han.

Efter det mindes Dan ikke mere. Han tror, at han er gået ned til kiosken for at købe cigaretter, at han er faldet sammen dernede og er blevet fundet. Politirapporten vidner om noget helt andet.

Dan må i »bevidstløs« tilstand have promeneret gennem hele byen. For da han blev fundet, var det bevidstløs i hallen uden for politistationens fordør, en kilometer fra hans bopæl!

Anledningen til, at jeg fortæller denne intime, tragiske familiehistorie, er, at den bærer endnu et fantastisk bevis på, at Jesus lever. I dag er min kære søn ungdomsleder i vor lille forsamling, frelst og lykkelig. Du kan spørge ham, om han stadig har tanker om at ville dø! Den smarte fyr, som ikke kunne finde nogen mening med livet, da han stod på sit absolutte højdepunkt i den alder, han havde, giver nu hele sin fritid for at sprede viden om den, som reddede og forvandlede hans liv.

En af mine andre sønner hedder Michael. En dygtig fyr; måler ikke mindre end to meter og fire centimeter over havet. Går rundt i sko, som er mærket nr. otteogfyrre. Sammenlignet med ham er far Sigvard

lille, så stor han end er. Om denne yngling har jeg en anden fantastisk historie at fortælle.

Michael var en rigtig krudtugle. Han holdt helt enkelt ikke ud til at tage sig af mor, far eller hjem. Kun sytten år gammel lod han meddele, at han tænkte på at stå til søs. Far, som allerede havde anet ugler i mosen, havde allerede været på sømandsformidlingen hos formidleren, som var en gammel ven, og varskoet om, at Michael måtte »standses«, hvis han skulle dukke op der.

Hvordan Michael havde haft held med sig, ved jeg ikke, men en dag stod vi over for kendsgerningen: »I aften påmønstrer jeg en båd i Trelleborg!«

Skønt far stillede sig på tå og dundrede sin stands-kommando, stak drengen af sted.

Hvad kunne vi gøre. Vi havde rådspurgt vor pastor allerede, da Michaels ideer første gang var kommet på tale. Pastoren påtog sig imod vore egne intentioner ansvaret og sagde til os, at vi skulle lade drengen mønstre. Det var nyttigt og nødvendigt, at han lærte en livslektie, syntes Leif Denvert. Så blev det, som det blev.

Hvis Herrens hensigt var, at vi skulle lære at bede, så havde han succes. Vi bad inderligt de kommende måneder om, at Gud ville beskytte og tage sig af Michael, og frem for alt at han skulle blive frelst.

Vi hørte ingenting fra »sømanden«, og vi havde ingen anelse om, hvor han befandt sig. To måneder gik og lidt til.

Så en nat klokken fire ringede telefonen.

Halvsovende tog min kone røret. Selv havde jeg ikke fattet noget, før hun med skræk i stemmen skreg:

»Sigvard, det er Michael. Der er sket noget!« Da blev jeg lysvågen. Jeg havde jo den natlige samtale om Dan i frisk erindring. Hvad var det nu, som ville komme?

»Michael, hvad er der?«

Min dreng stortudede og svarede mellem tårerne: »Far, der er sket noget.«

»Men Michael, hvor er du?« spurgte jeg skrækslagen.

»Jeg er i Hamburg.«

»Men Michael, sig mig, hvad det er, der er sket!« Jeg var lige ved at springe i luften.

»Far...«, han snøftede og hulkede i en køre, »Far ... jeg er blevet frelst!«

At mit hjerte ikke standsede, da den uventede oplysning kom, er ubegribeligt.

Så fik jeg da den tidlige morgenstund følgende historie fortalt pr. telefon.

Båden, som Michael sejlede med, var efter den lange tid i søen kommet til Hamburg. På kajen stod en lille bil og ventede. Så snart båden havde lagt til, havde en ung fyr entret lejderen og var gået direkte hen til Michael. Han havde spurgt, om han ville med på en udflugt, som sømandskirken arrangerede samme dag. Fyren var nemlig pastorassistent. Michael havde sagt jatak, og så var det gået af sted.

Vel hjemme om aftenen havde Michael følt behov for at tale med den unge mand. De var gået ombord og ned i Michaels kahyt. Der havde de to tilbragt natten med at tale om det vigtigste, man kan tale om: Fremtiden og Kristus.

Det endte med, at to unge fyre faldt på knæ i en trang kahyt for at søge Guds kærlighed og forsoning for min søn, som havde drevet for vejr og vind.

Miraklet var en kendsgerning. Hvilket i rækkefølgen kan jeg ikke sige. Det gik så at sige på samlebånd i den Wallenbergske familie.

Selv om du, som læser disse linier, ikke er frelst eller endog tror på Gud, så vær overbevist om, at det er både fantastisk og vidunderligt!

Bedst af alt er, at hver eneste ord er sandt!

Vi har klart fået bevis for, at Jesus lever, og at han desuden bryder sig om hver eneste en af os, præcis som vi er. Hans kærlighed er enorm. Den er din!

At bede ret - at tro på Gud!

Der er gået nogle år siden »Frelse - hvad er det for noget?« udkom i første oplag. Nu skal bogen genoptrykkes, hvorfor der kan være anledning til at foretage visse ændringer samt tilføje dette vigtige kapitel.

Som læseren allerede ved, så har vor families omvendelse til Guds plan med vore liv været omgivet af usædvanligt dramatiske øjeblikke. Men måske har et af de største undere ladet vente på sig - indtil for blot nogle måneder siden - nemlig vor ældste søn Thorbjørns frelse og fuldstændige forvandling - men nu er miraklet sket. Hele æren herfor tilkommer Jesus!

Det der er sket, er det sandelig værd at bruge et ekstra kapitel på. Det er bedst, jeg begynder fra begyndelsen:

Vor ældste søn, som nu er blevet 26 år, udviklede sig som et typisk produkt af vort »velfærdssamfund«. Han fulgte desværre det værste tænkelige mønster, som har lokket så mange andre i ulykke og forfærdelse. Hans egen vurdering, at han var helt og holdent mislykket, var ingen overdrivelse. Alt hvad han rørte ved, og alt hvad han gik i lag med, mislykkedes og endte galt.

Jeg må selv påtage mig et stort ansvar for Thorbjørns svære tid. Mens jeg levede et syndigt liv, har jeg desværre bevidst eller ubevidst været en meget dominerende far og ægtemand. Jeg troede, at min autoritet forudsatte, at jeg altid havde ret. Jeg skulle altid have det sidste ord og i rettesatte ustandselig mine egne og mine omgivelser med korrektioner indtil mindste detalje.

Man kunne kun tænke sig eet eneste resultat af denne indstilling. Vore drenges kreative anlæg blev i den grad holdt nede, at samværet med far i virkeligheden blev til et helvede på jorden for hele vor familie. Den uundgåelige frigørelse, som kommer, når den unge bliver et selvstændigt individ med eget ansvar og målsætning, blev for både mig og Thorbjørn en katastrofe.

Selvom vor søn ikke vil indrømme det, så mærkede jeg gang på gang, som om han bar på et slet skjult had til mig. Den stadige frygt for far, som havde været hverdagskost gennem ungdomsårene, blev nu er-

stattet af »Jeg behøver ingen hjælp! Jeg skal nok vise, at jeg kan klare mig selv!«

Den mangel på kærlighed og fællesskab, som havde kendetegnet forholdet til mine drenge i de år, da de mest behøvede mig, søgte vor søn erstatning for blandt kammeraterne. Jeg kan ikke komme ind på hvilken form for kammeratskab, som blev hans substitut. Det ville nærmest blive en udlevering af drengen og rode i noget, som hører fortiden til. Det, der er sket, er overstået og tilgivet.

På et tidligt tidspunkt brød Thorbjørn med familien og flyttede land og rige rundt, idet han til stadighed konfronteredes med nederlag i alt, hvad han foretog sig. En møjsommelig vandring for at bevise, at han kunne klare sig selv.

Det kan ikke beskrives, hvad vi følte som forældre, da vi så, hvordan han også rent fysisk var på vej til at blive nedbrudt.

At de mørke øjne sank stadig dybere ind i ansigtet fortalte os, at ikke alting var som det skulle være med vor dreng. Men hvad kunne der være galt? Han havde aldrig penge, og hvorfor hans gældsposter stadig voksede, var nogle af de spørgsmål, vi ikke kunne få på plads. Var årsagen hans ubegrænsede trang til at samle på grammofonplader med hård rockmusik? Men kunne det virkelig være hele sandheden? Vi var villige til at tro alt, men vægrede os ved at tro det værste. Det kunne andre unge komme ud for, men ikke Thorbjørn.

Det var dog udenfor al tvivl, hvem der beherskede den unge mands hele sjæl. De sorte besværgelser, vi fik som hilsener fra ham nu og da og gennem sine brødre, var et klart bevis for sandheden i det gamle ordsprog: »Hvad hjertet er fyldt af, flyder munden over med«. Den som havde taget kommandoen over Thorbjørn, fik altid sit navn nævnt i besværgelser og forbandelser.

Hvad skulle vi stakkels forældre stille op? Vort eneste håb var bøn. Årene efter min egen frelse og i tjeneste som vidne for min Herre og frelser oplevede jeg som en tid med kamp på liv og død. Der stod jeg og vidnede om Guds kraft og Jesu kærlighed. Jeg talte med virkelig overbevisning om, hvad Jesus formår at gøre i dag. Og samtidig måtte jeg, Mai-Gun og vore på-ny-fødte drenge bære på verdens tungeste byrde. Var det trods alt blot hjernesvind, at Jesus svarer på bøn?

Vi fortsatte imidlertid at bede og bede og bede. Dag ud og dag ind. Vi bad indtil den dag, da vi virkelig lærte at bede... og tro på Gud!

Det var en engelsk broder, som Herren sendte på vor vej. Han viste os klart, at den form for bøn, vi præsterede, vidnede om, at vi overhovedet ikke troede på Gud. Tvært imod. Han demonstrerede det hele

meget enkelt ved at tage en bibel i sin hånd. Så begyndte han sin »lektion«, som blev vor redning.

– Thorbjørn er en byrde, ikke sandt? Og så pegede han på bibelen, som hvilede tungt i hans hånd.

– Dette er jeres byrde, Thorbjørn. Mandag morgen beder I med stor bedrøvelse omtrent sådan: »Kære Far, du ved hvilken byrde Thorbjørn er for os. Vi lægger nu Thorbjørn fuldstændig i din hånd. Tak kære Far, at Thorbjørn nu hviler i din hånd.«

Engang imellem flyttede broderen bibelen over i mine hænder, da jeg skulle forestille vor himmelske Far. Men uden et øjeblik at slippe bibelen tog han den umiddelbart efter tilbage.

– Så kommer tirsdag morgen, og samme procedure gentages. Og således dag efter dag. »Herre vi lægger atter Thorbjørn i din hånd.«

Mens vor broder nu stod med bibelen, som jo forestillede vor byrde, Thorbjørn, spurgte han os rent ud uden omsvøb.

– Hvor er nu jeres byrde, Thorbjørn? Er han her eller der? Han pegede på mine tomme hænder, som jo da skulle være Jesu hænder i lignelsen. Ja, vi kunne jo kun konstatere, at byrden aldrig var blevet sluppet. Man kan jo ikke »lægge noget igen«, som allerede ligger der. Ikke med mindre, man først har taget byrden tilbage.

Der stod jeg som en tåbe. Broderen havde jo fuldstændig ret.

– Men, sagde jeg, kan man virkelig sådan lægge sin dreng i Guds hænder og så overlade hele ansvaret for ham til Gud?

– Ja, naturligvis kan man det!

Vi fik samtidig en anden instruktion, så at vor tro skulle vokse.

– Hold op med at tale med Thorbjørn om Jesus! I har sikkert haft samme erfaring som alle andre forældre. Nemlig at det gør præcis den modsatte virkning. Sønnen eller vedkommende slægtning bliver blot genstridig og hadefuld. Tal altså ikke med problemet om problemet. Tal i stedet med problem-løseren (Jesus) om problemet. Læg sagen i hans hånd een gang for alle. Og... lad det derefter ligge der uden at rode i problemløserens arbejde!

Kunne det være sandt? Var det virkelig så enkelt? Det her måtte prøves. Vi gjorde, som det blev sagt!

Vi lagde Thorbjørn een gang for alle i Herrens hånd og bad om at blive befriet for både byrden og ansvaret. Og så begyndte vi i stedet at prise Gud for vor højt elskede førstefødte søn. Han var jo efter Guds løfter på vej til at blive frelst. Men endnu var han langt borte fra os. Han lod ikke høre fra sig og ville hverken have med os eller Gud at gøre. Han var efter eget udsagn tusind procent ateist. Men vi fortsatte

med glæde at prise Herren for vor søn. Underet skulle ske. Vi havde jo Guds løfter at falde tilbage på.

Så kom første livstegn. Telefonen ringede en dag, og hvem var vel på tråden uden netop vor »fortabte søn«. Vi kunne ikke genkende hans stemme. Og så kom han med et underligt spørgsmål.

- Far, hvad skal du på søndag?
- Hvorfor spørger du om det? sagde jeg.
- Jah, jeg spekulerede bare på, hvad du har for?
- Jo, jeg skal have møde i Falköping.
- Er du træt, var hans næste spørgsmål. Og herpå kunne jeg svare et ærligt ja.
- Da har du brug for en chauffør, og jeg kan køre for dig, for jeg har fri!

Gode Gud, hvad er der nu sket??? Det kunne jo være det første tegn på et bønnenesvar. Vi havde jo ikke haft nogen som helst kontakt siden vi oplevede den nåde at bede i tro.

Så placerede da Herren min søn ved min side i to døgn. Der sad vi så som i gamle dage helt alene og snakkede fortroligt om alt muligt, mens vi kørte kilometer efter kilometer.

- Men far, hvorfor er du så glad? Jeg kan ikke kende dig igen?

Ja, min kære dreng, det kunne du lide at vide, tænkte jeg. Skulle ikke jeg være glad, når jeg så, hvor konkret Jesus begyndte at virke med min søn som svar på troens bøn? Men jeg sagde ingenting.

Derefter skulle der gå en lang prøvelsestid, hvor den nære kontakt igen blev afbrudt. Men vi holdt fast ved Guds løfter og var helt overbevist om, at Thorbjørn skulle blive frelst en dag. På Herrens dag efter hans tidsplan. Præcis som det var sket med mig selv efter min egen mors og fars forbøn i næsten fyrré år.

KALDELSE TIL HAITI

Så kom dagen, hvor Herren kaldte mig til endnu en af disse mærkelige opgaver, som jeg inderst inde slet ikke følte mig skikket til. Under Guds vejledning var jeg blevet medarbejder i »Tåltmissionen«, en af Skandinavien største kristne hjælpeorganisationer for forældreløse børn og for børn, der var kommet på kant med tilværelsen; den arbejdede over hele verden. Efter at have igangsat et nyt projekt med en forskole i Manillas værste slum på Filippinerne fik jeg nu en konkret kaldelse til at tage ansvaret for missionens arbejde på Haiti. Øen skal ikke forveksles med Tahiti, den luksuriøse ferieø ved Hawaii på den anden side af Amerika. Nej, Haiti ligger ved Cuba ud for Floridas kyst og reg-

nes for at være verdens fattigste land. Deres woodo-dyrkelse (satan-dyrkelse) har virkelig givet fuld dækning.

Det stod snart klart, at Mai-Gun ikke ville lade mig rejse alene netop til dette land, idet flere har fortalt om de farer, de har oplevet derude. Det var sikkert Guds vilje, at hun blev min rejseledsager på denne rejse. Men så skete der noget underligt!

På en rejse et sted ned gennem Sverige talte Gud klart til mig i bilen.

- Du skal tage Thorbjørn med dig på rejsen!

- Thorbjørn? Men Far... hører jeg rigtigt? For det første vil han jo ikke have med Dig at gøre. For det andet så ryger han og vil derfor blive en vældig belastning for mig i min kontakt med kristne søskende derude. Endelig har han jo ingen penge. Ja, så ved du jo Far, at han aldrig ville tage med på en sådan tur.

- Du skal tage Thorbjørn med!

Stemmen var så klar og befalende. Nu var der blot tilbage at lægge det hele frem som et forsigtigt spørgsmål til Mai-Gun. Til min store overraskelse havde hun fået den samme åndelige inspiration. Fra vor side var sagen klar. Men hvordan skulle rejsen i praksis kunne gennemføres? Og hvorledes skulle vi kontakte Thorbjørn og få ham interesseret?

Vi behøvede bestemt ikke at vente på svar. Telefonen ringede, og hvem andre kunne det være end Thorbjørn? Da vi så fortalte ham, hvor vi skulle rejse hen, kom det første chock.

- Tænk om man kunne følge med.

- Siger du det? Vil du med?

- Ja, det er klart, at jeg vil. Og far jeg er holdt op med at ryge! Men jeg snuser! Men så har jeg jo ingen penge, forstår du.

- Ja men hør her min dreng. Det kan man jo bede Gud om, sagde jeg.

- Kan man det? Så kan vel du og mor hjælpe mig at bede, så at rejsen klarer sig?

Det må jeg nok sige. Her beder en ateist, at hans far og mor skal bede til »en som ikke findes«, for at han skal få penge til rejsen... Ja, man skal vel nok høre meget, før ørerne falder af. Sagt i parentes, så har jeg aldrig lært at forstå disse ateister og gudsfornægttere. Der findes ateister, som år efter år betaler store medlemskontingenter til ateistforeninger for at bekæmpe en, som de påstår ikke findes. Hvordan mon det kan hænge sammen? I det her tilfælde fik jeg endnu engang at se, hvor dybt vantroen havde rod.

PÅ VEJ

Vist hører Gud bøn, og snart var vi på vej. Der var stor spænding i luf-

ten, da jumbojetmaskinen lattede den februar-morgen 1982. Vi havde stillet store forventninger til turen, og humøret var højt. Tænk engang, her sad vi med vor egen »fortabte søn« på vej til missionsmarken. Men så indtraf der noget besynderligt.

Thorbjørn begyndte at forlade sin plads og komme tilbage. At han var bekymret, var uden for al tvivl. Hele hans krop var et nervebundt. Mai-Gun formanede mig dog til at lade ham være. Kunne det være nikotindjævelen, som satte ind med et fornyet fremstød? Var han trods alt ikke løst fra sine cigaretter? Til sidst sank han ned i stolen, og så kom det... Far, – og så så han mig dybt i øjnene... Jeg har glemt snuset!

Jeg vidste ikke, om jeg skulle le eller græde. Men et er sikkert. Jeg havde inderligt ondt af ham. For at han led, det var åbenbart. Så underligt det end kan lyde i religiøse menneskers øren, så bad jeg hensynsfuldt, at Herren skulle give ham »dispensation«, så han kunne få fat i lidt snus under mellemlandingen i New York.

Ja, nu kunne jeg have lyst til at fremvise en film om, hvad der skete i transithallen på den store Kennedy-lufthavn under vort korte ophold der.

Nu skulle de forskellige tilhørere på mine møder have set prædikan-ten. Far og søn for rundt fra den ene tobakskiosk til den anden for at opspore snus på en måde, som kunne få den mest mutte person til at vride sig af latter. Vi forsøgte på alle tænkelige måder at beskrive, hvad snus var for noget. Med tommelfingeren i munden beskrev vi – spyttede og nysende – den gift, vi ville have fat i. Men tak til Gud, det var uden resultat! Snus var helt ukendt på disse breddegrader. Men ham som ejer al magt i himmel og på jord gav den svage styrke... Der kom ikke noget tilbagefald på hele rejsen! Der skal en guddommelig kraft til på een gang at give afkald på et dagsforbrug på cirka tres cigaretter. Derom véd den uforbederlige ryger besked.

Nå, men hvordan går det med denne rejseskildring? Hvor vil forfatteren egentlig hen? Jo, nu skal De høre.

Vi skulle gøre ophold i Puerto Rico en uges tid, så jeg havde lejlighed til at aflægge mit vidnesbyrd og holde møder i fængslerne i Sally Olsens fodspor. De har sikker hørt tale om denne gudbenådede kvinde og hendes livslange mission. Hun som går under navnet »Fangerens engel«. Men det stod snart klart, at grundlaget for min ambition var knust. Fangerne i det store statsfængsel havde afbrændt hele fængslet i november sidste år. Og ikke nok med det. De havde i deres had opsprættet 53 medfanger og parteret ligene, puttet de enkelte stykker i plastikposer og udstillet dem rundt omkring i fængslet for at markere,

hvilken liga, der regerede. Nu var der derfor indført besøgsforbud i alle atten fængsler, som fandtes i hovedstaden. Man ventede når som helst en ny demonstration inden for alle fængslerne. Man havde derfor i regeringen vedtaget forbud mod besøg, ligegyldigt hvad formålet måtte være.

Vort eneste modvåben var endnu engang bøn! Vi skulle om mandagen rejse videre til Haiti, men allerede fredag morgen indtraf næste under. Ind på Sarons Rose, Sally Olsens barndomshjem, kommer »tilfældigvis« den øverste chef for alle fængsler i San Juan.

Vi betragtede dette besøg som et sandsynligt svar på vor bøn, og Karin Mentzen, gift med Eigil Mentzen – som var Sally Olsens efterfølger – bombarderede sin ven med det ønske, at vi fra Sverige skulle få lejlighed til at komme ind i et enkelt fængsel, mens vi var på besøg. Et afgjort nej blev til slut erstattet af et måske.

Vi skulle indfinde os på stoppested 8, navnet på specialfængslet for leje-massemordere, som begrænsede sig til hundrede internerede under strengeste bevogtning. Om forholdene ved vor ankomst var sådan, at vagtchefen vovede at lade os vidne en kort stund, så kunne det måske lade sig gøre trods alt. Vi blev både begejstrede og lykkelige. En tidligere interneret, som var blevet frelst ved afholdte fængselsmøder og nu var blevet benådet, blev klar over, hvad der var på færde. Han dukkede op og ville være med. En kraftkarl som ikke præcist levede sit liv som søndagsskoledreng. Hans hele væsen strålede dog nu af Jesu kærlighed og glæde.

Da jeg var kommet ind i fængslet og stod i den trange cementstøbte forhal, begyndte mine knæ at ryste. Selv om jeg er både stor og stærk, har jeg aldrig været så bange for mit liv. Hvorfor? Jo, der hørtes imod os et øredøvende vræl som af vilde aber. Vrælet kom fra bygningens første sal og fra motionsgården. »Helvede var løs!« Da endog min følgesvend – som kendte forholdene – så lidt betænkelig ud, behøvede jeg noget at støtte mig til. Thorbjørn havde bestemt givet afkald på at følge med, da han forstod risikoen.

Da sker det næste helt uforklarlige mirakel. Uden forvarsel siger Herren til mig, at jeg skal synge. Her og nu? Ja, befalingen var klar og ikke til at tage fejl af. Så stemte jeg i af fuld kraft, og min stemme er i så henseende velkendt. »He touched me« (Han fandt mig).

I løbet af nogle minutter holdt de op at vræle, og der blev fuldstændig stille. Hvad var der egentlig sket eller ved at ske deroppe? Vagterne var lige så forbavsede som vi. Straks blev der sendt en observatør op for at se, hvad der var på færde. Han kom tilbage med besked om, at alle fanger var gået ud i motionsgården og stod stille som lam!

Skulle man vove at tage chancen. Vor anmodning til vagtchefen bevilgedes under den faste forudsætning, at vi stod nær ved porten, så man hurtigt kunne få os ud, om noget skulle ske.

I dag kan jeg ikke holde op med at forundre mig over Guds magt og kraft gennem Helligånden.

Da lille fine Karin begyndte vor andagtsstund med at opfordre fangerne til bøn, tabte jeg både næse og mund. Alle unge som gamle foldede hænderne og bevægede tydeligt læberne i bøn. Da jeg selv sluttede mit vidnesbyrd, kommanderede jeg fangerne, som stod tæt inde på os, til at gå et par skridt tilbage. Omgående adlød de. Så sagde jeg:

- Kun de, som ønsker at blive befriet og få forladelse for deres synd, og som vil give deres liv helt til Jesus, her og nu, skal træde frem, så jeg kan bede for dem.

Næsten inden jeg havde udtalt det sidste ord i min opfordring, kastede en ung mand sig frem på knæ og råbte på spansk med tårer i øjnene: »Jesus frels mig«. Straks efter lå der elleve fanger foran nådens trone med samme ærinde. - Elleve af et hundrede. Det var sidste gang den unge mand - som først bøjede knæ - havde chance for at tage stilling til noget. Allerede næste dag blev han myrdet og fundet hængt i baderummet. Han vidste sandsynligvis for meget til, at medfangerne turde vove at lade ham blive en kristen.

Da jeg om aftenen til et lille møde i en pinsekirke fortalte om hændelserne i fængslet, gik jeg frem på samme måde som i fængslet, idet jeg opfordrede dem til at komme frem, som ville give deres liv fuldstændig til Herren.

Jeg troede knapt mine egne øjne - fyldte af tårer, som de blev. Hvem kommer frem fra sidste række til forsoning med Gud: Min THORBJØRN!!! Grædende kastede han sig i mine arme. Han bad Jesus om et nyt liv - og blev bønheft!

EN HEL FAMILIE

Der stod vi nu i en lille pinsekirke og var blevet forenet. Ingen andre end vi selv kunne fatte eller værdsætte, hvor herligt det føltes.

- Far, gennem tårestrømmen søgte han mit blik. Der var noget mere, han ville sige. Far, du må tilgive mig det, som jeg nu vil fortælle dig. Jesus har tilgivet mig, men jeg vil, at du skal love... far jeg har røget hash, siden jeg var femten år. Men du har ikke forstået, hvordan jeg egentlig har haft det. Jeg har røget for over tre tusinde kroner om måneden. Men nu er jeg fri. Kan du tilgive mig?

Jeg blev ikke chokeret. Jeg blev i stedet overvældet af den mest fan-

tastiske lykkefølelse, som kan tænkes i hele verden. Kunne det være sandt? Var Gud så god? Det, som jeg faktisk aldrig havde vovet at tro på, var nu en realitet. Endelig var vi en hel familie!

FRA HELVEDE TIL LIVET

På hjemvejen fra Haiti afslørede Thorbjørn, at han allerede havde fået et klart kald fra sin nye Herre og mester. Han var i den grad blevet grebet af det, han havde set derude, at det ikke var svært for ham at sige ja til sit nye job, en tjeneste for Jesus.

Så hurtigt det kunne lade sig gøre, ville han tage kørekort til bus og lastbil.

- Jeg vil være med i »Tåltmissionen« og køre katastrofehjælp derhen, hvor Gud sender mig, ud til de nødlidende. Ja, hvad skulle vi sige?

Det viste sig, at Herren allerede havde forberedt alt for ham herhjemme. Han blev straks antaget til at køre, så snart han var uddannet. Dagen efter, at han havde fået sit kørekort, sad han bag rattet i en af vore katastrofehjælps-konvojer til Polen med mange tons livsnødvendige madvarer til sultende børn. -

Thorbjørn har allerede nu nået at gennemføre sin første langtur til Beirut med tusindvis af madpakker. I skrivende stund er han igen på vej derved. Et stort rødt kors kan ses på motorhjælmen. Men om halsen bærer han symbolet på det kors, som reddede hans og hele vor families liv.

Hvilken forvandling. I førerkabinen toner nu lovsange fra bilradioen i stedet for den monotone rockmusik, som tidligere drev hans sind til angst, ufred og ulykke.

Du kære læser, som ikke nu og da har oplevet Guds magt og herlighed i hverdagen, ved nok ikke, hvad lykke er. Om du trods alt vil fremture i påstanden om, at Gud ikke findes, eller at Jesus ikke lever i dag og ikke tror, at han kan gøre undere, må jeg stille dig et ærligt spørgsmål. Hvem er det da, som har forvandlet vor familie? For forvandlede er vi! Det kan mange vidne om. Jeg kunne ønske, at du skulle træffe Thorbjørn i dag. Du vil ikke tro dine egne øjne.

Her fra min midlertidige bolig på Klockargården i Tällberg ser jeg himmeriget fra mit lille vindue. I hver eneste blomst. I alle skovens træer ser jeg Gud. Det er som et skønt hus. Man ser ikke bygmesteren selv, men man ser alt, hvad han har gjort.

»Giv os, oh Herre, åbne øjne«.

Hvorfor jeg har skrevet dette hæfte

Et hæfte eller en bog må have en slutning, og det gælder selv min debutfrembringelse.

Jeg vil gribe anledningen til at forklare dig, hvorfor jeg overhovedet har skrevet dette.

Du forstår, jeg har fundet noget, som er ægte. Noget, som holder, når alt andet bare er humbug og fup.

Når vi fodres med løfter og hejaråb fra politikere og andre for siden at se, hvordan det altsammen bare er løgn og bluff, da er det fantastisk til sidst at erfare, med fuld overbevisning, at der findes noget godt i verden. Noget, som holder helt ind i evigheden. *Kærligheden!*

Det, som har grebet mig så dybt i hjertet, er, at denne vor Gud og Fader virkelig har både tid og interesse for os. At Han bryder sig om hver og en af os. Vi er Hans børn.

Jeg er hverken præst eller en etableret evangelist. Lad mig forklare, hvad jeg egentlig er. Lad os sige, at vi sidder i en retsat og overværer en rettergang. En mand, som hedder Andersson, er tiltalt for mord.

Vi funderer pludselig over, hvem der egentlig er den vigtigste person i hele sagen.

Dommeren måske, som skal dømme Andersson? Eller anklageren, som har haft hele politistyrken til sin rådighed for at sætte Andersson fast? Eller måske er det forsvarsadvokaten, som jo kan hele lovtæksten udenad og ved, hvordan han skal få Andersson fri?

Så pludselig siger dommeren: »Før vidnet Karlsson ind.« Ind træder manden fra gaden, som hverken kender lovtækt eller andet. Dommeren siger: »Nu skal Karlsson lægge hånden på Bibelen og sværge på, at De intet fortier, tilføjer eller forandrer.« Og så gør Karlsson det, som det pålægges ham. Og så beretter Karlsson præcist, hvad der skete. *For han var der, da det skete.* Det hjælper siden ikke, hvad den ene eller den anden af juristerne siger. Karlsson var der, da det skete!

Således er det, kære læsere, med mig. Jeg er helt enkelt et simpelt

vidne, som bare kan vidne om, hvad der er sket med mig og min familie. Vi var der, da det skete! Ingen kan tage det fra os. Vi har oplevet, at Jesus virkelig lever. Og hvad bedre er: at Han bryder sig om os, hver og en, i mindste detalje.

Vil du selv møde den, som bøjede sig ned i den værste dynd og tog fat i mig i al min elendighed.? Det er enklere, end du tror. Han har gennem disse linier allerede talt til dig. Han har fået dig til at læse netop dette hæfte. Han bryder sig om netop dig!

Gør da således i fuld ærlighed.

Stands en stund, fald på knæ eller sæt dig afslappet ned i en stol. Fold dine hænder og sig de enkle ord: »Jesus, hvis du findes. Tilgiv mig alt det, jeg har syndet mod dig og andre. Tag vare på mig og hjælp mig med alle mine problemer.«

Hvil siden en stund i stille bøn. Lyt til, hvad dit hjerte har at sige. Kendsgerningen er nu ufravigelig. Ifølge Guds eget løfte og Hans eget ord er du allerede frelst! Reddet fra al elendighed til et evigt liv med en, som elsker dig højere end alle andre.

Hvis dine medmennesker forsøger at tage din krone fra dig, så er du i alle tilfælde et Guds barn! Det har du Guds eget ord på!

Hvis du føler, at du behøver hjælp i dine problemer, så skriv gerne til os. Vi skal så vidt tid og styrke tillader, gerne hjælpe dig ud fra vore egne erfaringer.

Du kan gå hånd i hånd med os ind i himlen en gang. Nu har du virkelig chancen.

Guds løfter er ikke humbug. Det har vi erfaret i den tid, som nu er gået, siden vi fik den nåde at blive Guds børn. At et liv med Jesus er tusind gang mere spændende end et kunstnerliv med jordomrejser og stjernenavne, håber jeg snart at kunne fortælle i min næste bog. Det kommer da til at dreje sig om det direkte og håndgribelige under, som vi har været med til allerede på denne korte vandring med Jesus.

Tag imod den kærlighed, jeg har, og som jeg nu vil dele med dig.

Sigvard